

Στις άλλες σελίδες:

- ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΣΟΥΕΤΟ
- Ν. ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΛΕΜΕΣΟΥ
- ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΕΑΜΕΚ
- ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
- ΑΗΣΥ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ: ΘΛΙΒΕΡΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Μόνο ο αγώνας για μια σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να ενώσει την εργατική τάξη και να λύσει το εθνικό πρόβλημα

Άλλη μια προσπάθεια για επανένρξη των Ενδοκυπριακών Συνομιλιών, άλλη μια προσπάθεια συμβιβασμού ανάμεσα στη Κυπριακή Κυβέρνηση και την Διοίκηση Ντενκτας έχει καταλήξει στο μονότονο πια προβλεπτό αποτέλεσμα: μια νέα υποχώρηση της Κυπριακής Κυβέρνησης και το άδοξο τέλος της προσπάθειας. Ο Ντενκτας έχει κερδίσει ακόμα ένα βήμα στη διπλωματική διεκδυσίνδα και είναι αποφασισμένος να περιμένει μέχρι να γίνει το επόμενο.

Αυτό που αφήνει κατάπληκτο τον επιφανειακό παρατηρητή είναι το γεγονός ότι παρα την ολοφάνερη ματαιότητα της προσπάθειας συμβιβασμού με τον Ντενκτας, η Ελληνοκυπριακή ηγεσία όχι μόνο δεν καταγγέλλει ανοικτά την όλη διαδικασία των συνομιλιών αλλά και την θεωρεί σαν την μοναδική μέθοδο του περιβόητου «μακροχρόνιου αγώνα». Η πικρή αλήθεια ωστόσο είναι ότι η σημερινή ηγεσία δεν έχει τίποτε διαφορετικό να προσφέρει σε τούτο το τόπο. Ανίκανη να σπάσει την εξάρτηση της από τη Δύση είναι υποχρεωμένη να δέχεται τον πληρεξούσιο των Δυτικών συμφερόντων στη κατεχόμενη Κύπρο σαν εκπρόσωπο των Τουρκοκυπρίων, είναι υποχρεωμένη να υποκύπτει σταδιακά μα σταθερά στους εκβιασμούς του, είναι υποχρεωμένη να εγκαταλείπει μια μια τις θέσεις της και να πλησιάζει ολοένα και περισσότερο στη διχοτόμηση της Κύπρου.

Η πορεία των ενδοκυπριακών συνομιλιών αποτελεί μια πολύ διδακτική ιστορία. Η απόλυτη απόρριψη μιας ομοσπονδιακής λύσης κατάρρευσε με την εισβολή του 74. Οί συνομιλίες Κληρίδη-Ντεκτας που ακολούθησαν για «ανθρωπιστικά θέματα» έβαλαν τις βάσεις για το διαχωρισμό των δυο κοινοτήτων. Την ίδια στιγμή που η Κυπριακή Κυβέρνηση στερούσε την ελεύθερη διακίνηση των Τουρκοκυπρίων για να εμποδίσει την μετακίνηση τους στο βορρα διαπραγματευόταν την ανταλλαγή πληθυσμών. Χαρακτηριστικά είναι η περίπτωση της Τόχνης: αντι η Κυβέρνηση να συλλάβει και να τιμωρήσει παραδειγματικά τους ένοχους για τη σφαγή

Τουρκοκυπρίων παζάρεψε με τον Ντενκτας τη μεταφορά των υπολοίπων κατοίκων του χωριού στα κατεχόμενα.

Η αντίφαση αυτής της πολιτικής ακόμα και σήμερα δεν έχει καταγγελθεί δημόσια. Η μόνη ελπίδα για παραμονή των Τουρκοκυπρίων στο Νότο βρισκόταν στη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών που θα τους επέτρεπαν να παραμείνουν. Η προσπάθεια εξαναγκασμού τους να μείνουν ήταν καταδικασμένη να τους σπρώξει στην αγκαλιά του Ντενκτας. Κι αν ακόμα υποθέσουμε πως ήταν αργά για να κερδηθούν οι Τουρκοκύπριοι, ήταν χίλιες φορές καλύτερα να μετακομίσουν ελεύθερα στο βορρα παρα να μεταφερτουν με βάση συμφωνίες με τον Ντενκτας.

Με την μεταφορά των Τουρκοκυπρίων στο βορρα η επιμονή της Κυβέρνησης σε πολλές και όχι δυο περιφέρειες για το Κυπριακό ομόσπονδο κράτος άρχισε να κάμπτεται. Με τη συμφωνία των 4 σημείων Μακαρίου-Ντεκτας άρχισε ένα παιχνίδι λέξεων που έμελλε να μας φέρει στη σημερινή αποδοχή του όρου «διζωνική ομοσπονδία» από την Κυπριακή Κυβέρνηση. Ο όρος «δικοινοτική ομοσπονδία» που χρησιμοποιήθηκε ήταν τυπικά πολύ προσεγμένος. Πολύ σύντομα όμως, μεταφρασμένος σε πρόταση της Κυβέρνησης πάνω σε χάρτη, σήμαινε ξεκάθαρα το χωρισμό της Κύπρου σε δυο περιφέρειες.

Σιγα σιγα οι διαφορές της Κυπριακής Κυβέρνησης με το Ντενκτας πάνω στη συνταγματική δομή της ομοσπονδίας άρχισαν να αποκρυσταλλώνονται εννοιολογικά στους όρους «διπεριφερειακή» και «διζωνική» ομοσπονδία. Το γεγονός ότι οι δυο αυτοί γεωγραφικοί όροι δεν έχουν

καμμία διαφορά γεωγραφικής έννοιας ήταν μια πρώτης τάξεως πηγή σύγχυσης για τον Κυπριακό λαο. Γιατι η διαφορά βρισκόταν στην συνταγματική δομή και όχι στην εδαφική όπως παλιότερα με την «πολυπεριφερειακή» και την «διζωνική» ομοσπονδία. Η διάλεκτος των διαπραγματεύσεων αντι να είναι ακριβής και να ξεκαθαρίζει τα πράγματα, ήταν υποκριτική και συγχυστική. Αυτά που για τους «συνταγματολόγους» και τους συνομιλητές ήταν εύσημες υπεκφυγές για το λαο ήταν τελείως ακατανόητο. Ούτε και μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Τι κρύβεται όμως πίσω απ' αυτό το πολύπλοκο παιχνίδι των δυσνόητων όρων; Απο τη μια είναι η αδυναμία της Κυβέρνησης και του Ντενκτας να καταλήξουν σε κάποιου είδους συμβιβασμό. Απο την άλλη αποτελούν χρήσιμο εργαλείο για την παραπλάνηση του λαου σχετικά με τις πραγματικές προθέσεις της Κυβέρνησης. Οι υποχωρήσεις που έγιναν μέχρι σήμερα δεν θα μπο-

ρούσαν να γίνουν αν ο λαος ήξερε ξεκάθαρα τους στόχους και τις επιδιώξεις της κυβέρνησης.

Μέσα στο ίδιο παιχνίδι των λέξεων έχει απο καιρο τώρα επιδοθεί και το ΑΚΕΛ. Έτσι μιλά για «τολμηρα βήματα», για την «αναγκαιότητα των συνομιλιών», για αποδοχή του όρου «διζωνική» λέγοντας πως μπορούμε να τον ερμηνεύσουμε διαφορετικά απο τον Ντενκτας. Όλα αυτά μεταθέτουν το πρόβλημα απο πρόβλημα ουσίας σε πρόβλημα λέξεων. Τίποτε όμως δεν μπορεί να συγκαλύψει το γεγονός πως ακόμα είναι αδύνατος ο συμβιβασμός με τον Ντενκτας, πως κι αν ακόμα υποθέσουμε πως με τις συνεχείς υποχωρήσεις της κυβέρνησης φτάσουμε σε κάποιο συμβιβασμό θάνατι λεχτικός και θα καταρρεύσει στην πρώτη ουσιαστική δοκιμασία.

Απέναντι στην ανικανότητα της δεξιάς και του Ντενκτας να λύσουν το πρόβλημα οφείλουμε ν' αντιπαραβάλουμε τη μοναδική διέξοδο του κοινου μετώπου

Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων. Το να ανέχεται η Κυπριακή αριστερα υποχωρήσεις προς τον Ντενκτας είναι έκλημα απέναντι σ' ολόκληρη την εργατική τάξη της Κύπρου. Υποχωρήσεις προς τις Τουρκοκυπριακές μάζες είναι σωστές και απαραίτητες. Τέτοιες όμως υποχωρήσεις είναι αδύνατο να κάμει μια δεξιά Κυβέρνηση γιατί είναι το είδος των υποχωρήσεων που δεν κάμνει ούτε προς τις Ελληνοκυπριακές μάζες.

Τώρα είναι η ώρα, η Κυπριακή αριστερα να στραφει εμπραχτα και πειστικά προς την τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Το πρώτο απαραίτητο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση είναι ο τερματισμός κάθε ανοχής της πολιτικής της δεξιάς και η τοποθέτηση των βάσεων για τον αγώνα ενάντια στο σύστημα. Η θλιβερή χρεωκοπία των ενδοκυπριακών συνομιλιών δεν αφήνει πολλά περιθώρια υπομονής. Μόνο ο αγώνας για μια σοσιαλιστική Κύπρο μπορεί να ενώσει την εργατική τάξη και να λύσει το εθνικό πρόβλημα.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΕΙ ΤΙΣ ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΜΑΖΕΣ

Τις τελευταίες βδομάδες η ηγεσία του ΑΚΕΛ άρχισε μια σειρά απο ανοιχτες ομιλίες στις διάφορες πόλεις, για να εξηγήσει τις θέσεις -της πάνω στην πρόσφατη ανακοίνωση της Κ.Ε του ΑΚΕΛ, με την οποία, όπως είναι γνωστο, το κόμμα τούτο απέσυρε την εμπιστοσύνη -του προς την κυβέρνηση Κυπριανου. Τα συλλαλητήρια του ΑΚΕΛ ήταν επιπρόσθετα μια απάντηση στην ομιλία του προέδρου απο την τηλεόραση, αλλά χρησιμοποιήθηκαν και για επιθέσεις ενάντια και σε άλλες πολιτικές δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένου και του Σ.Κ Ε.ΔΕΚ.

Οι διάφορες ομιλίες που έχει εκφωνήσει ο Γ. Γρ. του ΑΚΕΛ κ. Ε. Παπαϊωάννου δεν προσθέτουν τίποτε, ουσιαστικά, στην αρχική απόφαση της Κ.Ε. Επαναλαμβάνουν, απλως, την απόφαση του ΑΚΕΛ να αποσύρει την εμπιστοσύνη -του απο την κυβέρνηση, γιατί ο Πρόεδρος δεν

«προωθεί την γραμμή των συνομιλιών», την οποία το ΑΚΕΛ έχει βαπτίσει σαν γραμμή Μακαρίου.

Το ερώτημα που τίθεται είναι πώς και γιατί αυτή την συγκεκριμένη χρονική περίοδο αποφάσισε η ηγεσία του ΑΚΕΛ να διαχωρίσει τις ευθύνες -της. Είναι, φυσικά, δύσκολο να πι-

στέψει κανείς πως το ΑΚΕΛ παρα την απόφαση τούτη γιατί ο πρόεδρος δεν προωθεί αρκετα τις συνομιλίες και τους συμβιβασμούς. Γιατι, αν μη τι άλλο, ο Πρόεδρος Μακάριος, ακολουθούσε γενικά πιο «σκληρή» γραμμή και, όμως, η ηγεσία του ΑΚΕΛ ποτε δεν διανοήθηκε να διαχωρίσει τις ευθύνες -της.

Οι κυριότεροι λόγοι, λοιπόν, πρέπει να είναι άλλοι. Έχτος απο το ότι το κυπριακό είναι σε μόνιμο αδιέξοδο, η κυπριακή κυβέρνηση απέδειξε μια σειρά απο αδυναμίες που έχουν καταρρακώσει το κύρος -της μέσα στον κυπριακό λαο. Έγινε σαφές πως η κυβέρνηση με τις διάφορες ενέργειες -της και την έλλειψη σοβαρής πολιτικής που την χαρακτηρίζει, απαγοήτευσε τις μάζες και έδωσε ερείσματα στην

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟ...ΔΗ.ΣΥ

Πριν δυο βδομάδες περίπου ανακοινώθηκε από τον Δημοκρατικό Συναγερμο και δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες ανοικτή επιστολή του αρχηγού του Δημοκρατικού Συναγερμου κ. Γλαύκου Κληρίδη προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Σπύρο Κυπριανού. «Παρατηθείτε εν ονόματι της σωτηρίας του τόπου» είναι η κατακλείδα της επιστολής.

Στα σφάλματα που καταλογίζει ο ΔΗΣΥ στον Κυπριανού για να απαιτήσει την παραίτηση του, είναι πολλά, κι είναι από τα συνηθισμένα της πολεμικής του ΔΗΣΥ ενάντια στον κ. Κυπριανού και τη κυβέρνηση -του.

Τελευταία όμως και στην επιστολή -του ο ΔΗΣΥ προβαίνει και σε μια κοινωνική κριτική με έντονα τα στοιχεία του φιλολαϊκισμού.

Γράφει στην επιστολή -του ο κ. Γλαύκος Κληρίδης:

«Κύριε Πρόεδρε,

Σας κατηγορήσα και σας κατηγορώ, ότι ενώ καλούσατε τον λαο να εφαρμόσει πολιτική λιτότητας, στα ανώτερα κυβερνητικά στρώματα, σημειώθηκαν ρεκορ αρχοντοχωριάτικης χλιδής και διασπαθίσεως του δημόσιου χρήματος».

(εφημερίδες Τρίτη 3 Ιούνη 1980)

Έτσι βλέπουμε τον ηγέτη ενός ακροδεξιού κόμματος να βγαίνει μπροστα και να χτυπά μιὰ κοινωνική αδικία.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Αριστεροποιείται ο ΔΗΣΥ και εκσοσιαλίζει την ιδεολογία -του ή συμβαίνει τίποτε άλλο; Το ζήτημα είναι σοβαρό. Γι' αυτό και πρέπει να το αναλύσουμε:

A' ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

Πράγματι στην Κύπρο υπάρχει σπατάλη και διασπάθιση του δημόσιου χρήματος ενώ ο λαός εξαθλιώνεται καθημερινά και συνθλιβείται ανάμεσα στα χαμηλά μεροκάματα που του δίνουν, στις αυξήσεις των τιμών, τον πληθωρισμό, και τις φορολογίες.

Γι' αυτό και επιβάλλεται πλήρης κοινωνική αλλαγή και ξεκίνημα μιας καινούργιας πολιτικής που θα τσακίσει κάθε κοινωνική αδικία. Ακόμα περισσότερο που οι συνθήκες που περνά ο τόπος δεν σηκώνουν αναβολή αφού η ημικατοχή της Κύπρου υπάρχει άμεσος κίνδυνος να γίνει ολική κατοχή. Ο ιμπεριαλισμός και τα σχέδια -του είναι από τα βασικά δεδομένα για τη χάραξη κάθε μελλοντικής πολιτικής προοπτικής.

B' ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΣΥ

Εκείνο όμως που υπάρχει στην ανοικτή επιστολή του ΔΗΣΥ, που είναι το κόμμα που εκφράζει το μεγάλο κεφάλαιο στη Κύπρο και πραχτορεύει πίστα τα ξένα συμφέροντα, είναι μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού του λαού.

Γιατί το κοινωνικό πρόβλημα της Κύπρου δεν τελειώνει με τις κυβερνητικές σπατάλες. Ο λαός συνθλιβείται από τη διασπάθιση του δημόσιου χρήματος και της φορολογίες αλλά ταυτόχρονα και κύρια από το ξεζούμισμα -του από το μεγάλο κεφάλαιο και την εκμετάλλευση που υφίσταται ως εργαζόμενος λαός, από τον πληθωρισμό που του δημιουργούν τα ντόπια και τα ξένα κεφαλαϊοκρατικά συγκροτήματα.

Συμφωνούμε κύριε Κληρί-

δη, ο λαός υφίσταται μια μονόπλευρη λιτότητα αλλά την ίδια ώρα οι κεφαλαιοκράτες (για τους οποίους δεν λες κουβέντα, αφού αυτούς εκπροσωπείς στο πολιτικό επίπεδο) συσσωρεύουν υπερκέρδη, εξάγουν παράνομα τα κεφάλαια στο εξωτερικό προκαλώντας ζημία και καταστροφικές συνέπειες στη κυπριακή οικονομία και στην εν γένει εξέλιξη του Κυπριακού και του αγώνα του λαού -μας.(σκασιλά -σας).

Ενώ ο λαός καταπιέζεται βλέπουμε σε μια κατεχόμενη χώρα επίδειξη χλιδής και πλούτου. Πολύ προκλητικά μάλιστα από το κεφάλαιο που πλούτισε και πλουτίζει από την εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Έτσι η κριτική -σας κύριε Κληρίδη είναι ύποπτη, γιατί είναι λειψή. Γιατί το κεφάλαιο είναι από τους βασικούς υπεύθυνους της καταπίεσης και του χτυπήματος του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Γ' ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΠΟΥ ΣΤΟΧΕΥΕΙ Ο ΔΗΣΥ

Είναι ολοκάθαρο ότι ο ΔΗΣΥ προσπαθεί να οικειοποιηθεί με διάφορες φιλολαϊκές κριτικές τα μικροαστικά και πλατιά λαϊκά στρώματα. Μετα την αποτυχία της οικονομικής πολιτικής του ΔΗΚΟ και την δυσφορία των λαϊκών στρωμάτων ο ΔΗΣΥ κάνει μια προσπάθεια να προσεταιριστεί αυτά τα στρώματα. Έτσι προβαίνει σε κοινωνικές κριτικές και μιλά για σπατάλες. Προσοχή όμως να μη θίχτει το κεφάλαιο, η οικονομική πίεση στο λαο είναι αποτέλεσμα κυβερνητικών δαπανών κι όχι ΣΑΠΙΣΜΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΟΣ. Αυτό προσπαθεί να πείσει ο ΔΗΣΥ το λαο για να τον εγκλωβωθεί.

Ο Γλ. Κληρίδης στη τελευταία -του ανοικτή επιστολή ε-
χτος από μαθήματα δημοκρατίας δίνει και μαθήματα κοινωνι-
κής κριτικής. Ώσπου μπορεί να προχωρήσει;

ΣΑΠΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Η κοινωνική κριτική του ΔΗΣΥ δεν πρέπει να μας φαίνεται τίποτα το παράξενο. Σε δεκάδες χώρες σε διάφορες εποχές παρουσιάστηκε αυτό το φαινόμενο. Ακροδεξιές και φασιστικές καταστάσεις να προβαίνουν όχι μόνο σε κριτική ενάντια σε μια αστική κυβέρνηση αλλά και σε κριτικές με αντικαπιταλιστικό χρώμα. Έτσι αποχτούν και τη μαζικότητα που είναι συνηθισμένο φαινόμενο του φασισμού. Αυτές οι κριτικές ξεκινούν όταν η αστική κοινωνία και η αστική διακυβέρνηση περνούν κρίση χωρίς να υπάρχει εναλλακτική λύση της εργατικής τάξης και της αριστερας.

Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της Κλάρας Τσέκιν για τον φασισμό που σε μια σαπισμένη κοινωνία γίνεται η εναλλακτική λύση. Παρομοιάζει τη κοινωνία που σαπίζει με ένα βαρέλλι σαπισμένο. Αν η εργατική τάξη δεν δώσει τη λύση, ο φασισμός θαρθει σαν σιδερένια στεφάνη γύρω από το σαπισμένο βαρέλλι για να το συγκρατήσει. Ο φασισμός έρχεται όταν σε μια κοινωνία που καταρρέει, οι εργαζόμενοι απο υποκειμενικές ή αντικειμενικές αιτίες αδυνατούν να δώσουν την επαναστατική λύση.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΜΕΣΟ ΜΕΛΛΟΝ

Και στη Κύπρο πέρα από το πρόβλημα της κατοχής και του κινδύνου επέχτασης -της, έχουν συσσωρευτεί προβλήματα. Και η μοναδική λύση είναι ο διαχωρισμός των ευθυνών από την αριστερα και η έντονη κριτική αυτής της σαπισμένης κατάστασης. (Διαχωρισμός ευθυνών μόνο στο πολιτικό επίπεδο χωρίς το κοινωνικό και οικονομικό περιεχόμενο είναι λειψός και άχρηστος).

Η αριστερα πρέπει να προβάλλει με ένα πλήρες πρόγραμμα οικονομικό -πολιτικό -κοινωνικό και να βγει μπροστα και να δώσει τη λύση. Και η λύση αυτή πρέπει να είναι δεμένη με τη γενικότερο πρόβλημα της Κύπρου, της κατοχής και της απελευθέρωσης -της.

(Γι' αυτό και ο λεγόμενος διαχωρισμός του ΑΚΕΛ από το κυβερνωτικό ΔΗΚΟ είναι λειψός και καταστροφικός γιατί δεν περιέχει τη κοινωνική κριτική και ταυτόχρονα είναι μια πίεση για παραπέρα υποχωρήσεις στον ιμπεριαλισμό)

Αν οι εργαζόμενοι δεν προβάλλουν την εναλλακτική λύση, ο κίνδυνος να στραφούν πλατιά στρώματα του λαού στις ακροδεξιές καταστάσεις είναι μεγά-

λος. Γιατί αποπροσανατολισμένα θα πιστεύουν ότι εκεί θα βρουν το δίκιο -τους και τη λύση των προβλημάτων -τους.

Μέσα στις διάφορες ιστορικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν στην Κύπρο και με αφορμή τη συνεχή ιμπεριαλιστική επιβουλή ενάντια στη Κύπρο υπήρχε μια έλλειψη κριτικής από την πλευρά της αριστερας ενάντια στις υστικές διακυβερνήσεις, που δεν ευθυγραμμίζονταν με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Απο πολλούς υπήρχε η πίστη ότι αυτή η κριτική της αριστερας θα οφειλούσε τη μερίδα της αστικής τάξης που ήταν έτοιμη για κάθε εκδούλευση στα ξένα αφεντικά του Ιμπεριαλισμού και του ΝΑΤΟ.

Όμως η κριτική του ΔΗΣΥ ενάντια στην αστική κυβέρνηση του ΔΗΚΟ δεν μπορεί να πάει μακριά. Η κριτική -του δεν είναι παρα ένα χτύπημα στο πολιτικό επίπεδο μόνο, για φθορά του ΔΗΚΟ. Όταν η κριτική προχωρήσει βαθιά και αρχίσει να αμφισβητεί όλο το κοινωνικό εποικοδόμημα και μάζες λαού αρχίζουν να μπαίνουν στην πρα-

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

συνέχεια από σελ. 1

άκρα δεξιά για να δημαγωγεί. Οι οικονομικές δυσκολίες που πρόσφατα εμφανίστηκαν αποτελούν ακόμα ένα επιπρόσθετο βάρος πάνω στους ώμους των κυβερνωτών.

Έτσι το ΑΚΕΛ προσπαθεί τώρα να διαχωρίσει τις ευθύνες -του. Και να πει πως δεν στηρίζει πια την κυβέρνηση, γιατί δήθεν δεν ακολουθεί τη γραμμή Μακαρίου. Φυσικά ο διαχωρισμός των ευθυνών για το ΑΚΕΛ, δεν είναι εύκολη υπόθεση. Γιατί ολόκληρος ο λαός γνωρίζει πως ο κύριος αρχιτέκτονας του υφιστάμενου κυβερνητικού κατασκευάσματος ήταν το ίδιο το ΑΚΕΛ. Πάνω σε τούτο το σημείο, οι ομιλίες Παπαϊωάννου δεν λένε πολλά

Τι πρότεινε, όμως, η ηγεσία του ΑΚΕΛ; Ουσιαστικά τίποτε νέο. Απλώς επιζητεί αλλαγή φρουρας, ή απλή αλλαγή ονόματος της φρουρας. Κυνήγα με λίγα λόγια κάποια νέα προσωπικότητα της δεξιάς για να την υποστηρίξει. Φυσικά η νέα προσωπικότητα πρέπει να δηλώνει πίστη στη «γραμμή Μακαρίου» και τις συνομιλίες, πράγμα που δεν είναι δύσκολο. Εκείνο που είναι δύσκολο είναι η εξεύρεση κάποιου νέου δεξιού σχήματος που να επιτρέπει αισιοδοξία πως θα συγκεντρώσει γύρω του μάζες ή τουλάχιστον ορισμένες μάζες ... Και τούτο δεν φαίνεται να είναι ακόμα εξασφαλισμένο. Για τούτο εξακολουθεί να μιλά άριστα χωρίς να λέει τί και ποιους υποστηρίζει.

Οι συγκεντρώσεις του ΑΚΕΛ αποσκοπούσαν αποκλειστι-

κτική έκφραση αυτής της κριτικής τότε θα δούμε το καίμενο το ΔΗΣΥ κατατρομαγμένο να τρέχει - πυροσβέστης - να ηρεμίζει τα πράγματα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα. Πριν λίγο καιρο, ο ΔΗΣΥ ξαναμίλησε για αδικίες του λαού, και για οικονομικές ατασθαλίες. (συνεργατισμός, φορολογίες)

Όταν όμως οι εργαζόμενοι με πραγματικά μαζικές διαδηλώσεις - πικετοφορίες διαδήλωσαν την αντίθεση -τους για τις φορολογίες και για άλλα καταπεστικά μέτρα, ο Σύνδεσμος Εργοδοτών (του ιδίου φυράματος με τον Συνεργατισμο) χτύπησε την εκδήλωση με μια ανακοίνωση που μιλούσε σκόδα και για την ζημία στην εθνική οικονομία που προκάλεσε η στάση εργασίας και η πικετοφορία.

Μόλις είδον τον λαο να συμμετάσχει στη διαμαρτυρία οι άνθρωποι που έχουν το ένα πόδι στο ΔΗΣΥ και το άλλο στον Σύνδεσμο Εργοδοτών κατατρώμαξαν. Αυτοί ήθελαν μια ανακοίνωση που να υποσκάπτει πολιτικά τη κυβέρνηση του ΔΗΚΟ. Όχι εργαζόμενους σε κινητοποίηση που να αγωνίζεται, και που αύριο ίσως αμφισβητήσουν όλο το κοινωνικό εποικοδόμημα.

Και τώρα τολμούν μερικές κριτικές. Προσπαθώντας να οικειοποιηθούν τα λαϊκά στρώματα που δυσφορούν από την οικονομική κατάσταση.

Γι' αυτό και η αριστερα πρέπει να οξύνει τη κριτική -της, να προβάλλει σαν εναλλακτική λύση αμφισβητώντας κάθε τι αστικό και φιλοϊμπεριαλιστικό και τότε στο μπεντε του Καρεγκιόζη θα δούμε τα ανθρωπάκια του ΔΗΣΥ έντρομα να τρέχουν να σώσουν αυτά που τώρα δήθεν κριτικάρουν. Σ

κα σε επίδειξη δύναμης. Τούτο πολυ -λίγο έχει επιτευχθεί, γιατί τα συλλαλητήρια που οργανώθηκαν, παρ' όλη τη σχετική μαζικότητα -τους, δεν ήταν του όγκου τον οποίο ανέμενε η ηγεσία.

Αν κρίνει μάλιστα κάποιος και τον παλμο των εκδηλώσεων, η κατάσταση είναι πράγματι ακόμα χειρότερη. Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι πως οι μάζες είναι κουρασμένες με τη δεξιά πολιτική του ΑΚΕΛ. Κανένας δεν πείθεται πως είναι δυνατό με συνεχείς υποχωρήσεις να πεισθεί, σήμερα, η άρχουσα τάξη της Τουρκίας και ο Ιμπεριαλισμός, να δώσουν μια ικανοποιητική και δημοκρατική λύση του κυπριακού προβλήματος.

Οι φραστικές αναφορές στον αγώνα που δήθεν γίνεται, μόνο θυμηδία προκαλεί. Καμμία δεξιά κυβέρνηση δεν είναι σε θέση να διεξάγει ένα συνεπή αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Η απαγοήτευση των μαζών γίνεται μεγαλύτερη όταν βλέπουν τις συνεχείς επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό -τους επίπεδο, τη στιγμή που κανένας αγώνας δεν προωθείται.

Οι ομιλίες του Γ.Γ του ΑΚΕΛ στις διάφορες πόλεις της Κύπρου πρέπει να πρόσθεσαν σ' αυτή την απαγοήτευση.

Όσο για τις επιθέσεις ενάντια στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ, τούτες αποτελούν απόδειξη σχετισμού, που καθόλου δεν προωθεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΟΕΛΜΕΚ:

Τέλος μιας περιόδου

Έγιναν τη περασμένη Κυριακή οι εκλογές στην ΟΕΛΜΕΚ. Η ΠΑΣΚ η κίνηση που εκπροσωπεί τους προοδευτικούς καθηγητές σε συνεργασία με την ΕΔΚΑ κέρδισε μια σαρωτική νίκη. Έτσι μια κατεστημένη κατάσταση που κρατούσε την ΟΕΛΜΕΚ εδώ και χρόνια νικήθηκε και αποχώρησε. Οι εκλογές της ΟΕΛΜΕΚ συζητήθηκαν και σχολιάστηκαν από το λαό και το τύπο.

Για την αριστερά οι εκλογές αυτές είναι μια ευκαιρία για την εξαγωγή συμπερασμάτων. Γιατί η ΠΑΣΚ και η ΕΔΚΑ νίκησαν γιατί δεν εμφανίστηκαν με μικροπαραταξιακό πνεύμα και νοστορπία που υπερασπίζεται το μαγαζί-τους την πρατάταξη τους δηλαδή, και αδιαφορεί για το σύνολο. Έβαλα σαν κύριο στόχο την εκδημοκρατικοποίηση του συλλόγου και την επικράτηση της απλής αναλογικής.

Οι υποψήφιοι της ΠΑΣΚ κ' ΕΔΚΑ ονόμασαν το συνδικάτο τους «Κίνηση για την απλή αναλογική» και διακήρυξαν ότι αφού αλλάξουν το καταστατικό και περάσουν στο καταστατικό την απλή αναλογική θα παραιτηθούν και θα προκηρύξουν εκλογές για να αντιπροσωπευθούν όλες οι κινήσεις στο Συμβούλιο της ΟΕΛΜΕΚ.

Αυτό ήταν μια έκπληξη στους καθηγητές που ήταν

μαθημένοι στη μικροπαραταξιακότητα των διαφόρων κύκλων, προσωπικοτήτων και παρατάξεων στη ρουσφετολογία και το συμφεροντολογικό πνεύμα.

Γι αυτό και η εκτίμηση της «Κίνησης για την γνήσια αναλογική» ανέβηκε κατακόρυφα στους καθηγητές ειδικά για τη ΠΑΣΚ που από την ίδρυση-της πρωτόβαλε το θέμα της αναλογικής και πολέμησε γι' αυτή.

Η ΠΑΣΚ με τις ενέργειες της αυτές ταύτισε το σύμφερό του κλάδου των καθηγητών με το σύμφερό της παρατάξεως. Γι αυτό και πέτυχε. Παράδειγμα για όλες τις προοδευτικές καταστάσεις που μόνο έτσι θα βγουν από οποιαδήποτε φθορά και απομόνωση: Με τους μη στενούς στόχους.

ΠΑΡΤΥ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Μεγάλη Επιτυχία - Συνέχιση του αγώνα της

Ακόμα και το τελευταίο γροσί είναι πολύτιμο. Η σοσιαλιστική Εκφραση πρέπει να παραμείνει το όπλο για να συνεχιστεί ο αγώνας για τη λευτερά και το σοσιαλισμό.

Μ' αυτά τα λόγια ευχαρίστησε ο σύντροφος όλους όσους βρεθήκαν εκείνη τη νύκτα στο «πάρτυ» της σος. Εκφρασης. Ήταν πραγματικά εκπληκτική και πρωτοφανής η συμμετοχή στο πάρτυ αυτο της εφημερίδας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Όλοι ήταν αισιόδοξοι αλλά κανείς δεν περίμενε να ξεπεραστούν οι προσδοκίες - του...

Ανθρωποι του μόχθου. Εργάτες, μαθητές, φοιτητές έδωσαν το παρόν -τους βάζοντας την υπογραφή τους ότι η σ. Εκφραση θα συνεχίσει και εντείνει τον αγώνα της.

Μετά από ένα εύθυμο πρόγραμμα εκπροσώπος της συνταχτικής επιτροπής της Εκφρασης απήθηνε σύντομο χαιρετισμό — εκκλήση προς όλους.

«Είναι καιρός, τόνισε να πάψει ο διαχωρισμός μεταξύ Έλλήνων και Τούρκων της Κύπρου. Είναι η ώρα να ξεχωρίσουμε ότι από τη μια βρίσκονται οι εργαζόμενοι της Κύπρου κι από την άλλη οι κεφαλαιοκράτες ξενόδοιοι. Είναι η στιγμή που χρειάζεται μια σος. Εκφραση δυνατή κι αποφασισμένη να συνενώσει τις φωνές των Ελληνοκυπρίων «και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων. Τώρα είναι ο καιρός να κρατηθεί η σος. Εκφραση σαν όπλο των εργαζομένων ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης. Ενισχύστε με κάθε τρό-

πο την Εκφραση. Ενισχύστε τον αγώνα της».

Καθώς μιλούσε είχε πέσει μια παράξενη σιόπη από την προσήλωση στα λόγια-του. Και τέτοια απήχηση είχε στην απόφαση τους να βοηθήσουν την σ. Εκφραση που ο καθένας μονομιάς έδωσε την ενίσχυση του κατενθουσιασμένος κι αποφασισμένος να κρατήσει με κάθε τρόπο την εφημερίδα — φωνη των εργαζομένων.

Μέσα λοιπόν στο κλίμα της συντροφικότητας και της απόφασης για αγώνα ένα μπορεί να είναι το μήνυμά της εκδήλωσης. Η εργασία, οι φοιτητές, οι μαθητές όλος ο εργαζόμενος λαός πίστεψε και ελπίζει στην σοσιαλιστική Εκφραση. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρα αυτός που χάραξε η σος. Εκφραση από την πρώτη της έκδοση μέχρι σήμερα. Και μ' αυτό σήμερα ο αγώνας θα συνεχιστεί χωρίς ταλάντευση και εγκατάλειψη αρχών. Αρχών όπως είναι τα ιδανικά της ελευθερίας και το σπασίμο κάθε αλυσίδας που κρατά δεμένους τους εργαζόμενους ώστε να κτιστεί σ' αυτό τον τόπο ο σοσιαλισμός.

Το υπόσχεται η σοσιαλιστική Εκφραση.

Γιώργος Τζιβας

εργοστάσια. Εκεί θα ανακαλύψεις πως ούτε η εργατική τάξη της Κύπρου, ούτε οι φτωχοί αγρότες, ούτε οι μικροί υπάλληλοι ευδαιμονούν.

Κι επειδή δεν ευδαιμονούν θα συνεχίσουν τον αγώνα -τους επιδιώκοντας «να βελτιώσουν τη συμμετοχή -τους στο εθνικό εισόδημα».

Τη σημερινή οικονομική κρίση που τραντάζει παγκόσμια το καπιταλιστικό σύστημα δεν την έφεραν οι εργαζόμενοι ούτε ο «ευδαιμονισμός» του λαού. Την οικονομική κρίση την προκαλεί το ανεξέλεγκτο ψάξιμο της κεφαλαιοκρατικής τάξης για το κέρδος, οι χαοτικές μέθοδες παραγωγής με βάση το κέρδος και όχι τις ανάγκες του λαού, και η κυβερνητική πολιτική που υποβοηθά κι εξυπηρετεί το κεφάλαιο. Αν το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί — και δεν μπορεί — να προσφέρει ένα υποφερτό επίπεδο ζωής στους εργαζόμενους είναι το καπιταλιστικό σύστημα που φταίει κι όχι οι εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι δεν είναι διαθετειμένοι πια να χαμηλώσουν ακόμα περισσότερο το βιοτικό -τους επίπεδο για να κρατηθεί ψηλά το βιοτικό επίπεδο της αστικής τάξης. Είναι διαθετειμένοι ν' αγωνιστούν για να αντικαταστήσουν αυτό το σύστημα με το σοσιαλιστικό που μόνο αυτό μπορεί να λύσει τα προβλήματα -τους.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Απάντηση στον κ. Αυξεντίου.
Οι καπιταλιστές ευδαιμονούν
οι εργαζόμενοι πεινούν

Οι καπιταλιστές της Κύπρου και οι εκπρόσωποι -τους στην Κυβέρνηση από τότε που ο μύθος του οικονομικού θαύματος τινάχτηκε στον αέρα, μας κοπανούν συνέχεια το ίδιο παραμύθι:

«Να σταματήσει ο ευδαιμονισμός», «δια τον πληθωρισμό, φταίει ο ευδαιμονισμός», «οι εργάτες ζητούν πολλά» και άλλα παρόμοια. Αυτό το ρεφραιν προσπάθησε τελευταία να πλασάρει από το ραδιόφωνο στους εργαζόμενους ο Υπουργός Οικονομικών κ. Αυξεντίου:

«Ένας από τους κύριους λόγους» (της δημιουργίας προβλημάτων στην οικονομία) «είναι και η κοινωνική -μας συμπεριφορά. Δεν διστάζω να πω ότι παρατηρείται τελευταίως στην Κύπρο μια τάση η οποία κάθε άλλο παρα ευχάριστη είναι, μια τάση υπερκαταναλώσεως, μια τάση ευδαιμονισμού (υπογράμμιση δική μας), η οποία κάθε άλλο παρα συμβάλλει στην αντιμετώπιση των προβλημάτων

Και παρακάτω...

«..... ορισμένες τάξεις εργαζομένων επιδιώκουν να βελτιώσουν τη συμμετοχή -τους στο εθνικό εισόδημα με βιαστικό τρόπο, υποβάλλοντας αιτήματα τα οποία υπερβαίνουν την αντοχή της οικονομίας, ικανοποίηση αυτών των αιτημάτων συμβάλλει ασφαλώς στον πληθωρισμό. Είναι, ακριβώς, αυτό που εννοούσα λέγοντας ότι φταίει και η κοινωνική -μας συμπεριφορά».

Είναι φανερό με ποιων τα συμφέροντα συντάσσεται ο κύριος Υπουργός κάνοντας μια τέτοια ανάλυση. Μήπως δεν ξέρει ποιοι ευδαιμονούν και ποιοι πεινούν σ' αυτό τον τόπο ο κύριος Αυξεντίου; Μήπως ευδαιμονισμός είναι να μην μπορείς να αγοράσεις ένα κομμάτι γης να βάλεις από πάνω -σου κι από πάνω στα παιδιά σου μια στέγη για να προφυλαχτείς από τις δυνάμεις της φύσης ενώ μερικοί κεφαλαιοκράτες, σπεκουλαδόροι της γης και της στέγης με πρώτο και καλύτερο την εκκλησία οργιάζουν στην κερδοσκοπία;

Η μήπως ονομάζει ευδαιμονισμό ο κύριος Υπουργός να ζεις με 15 λίρες το μήνα με Δημόσιο Βοήθημα ή έστω 30 λίρες αν είσαι τυχερός! και παίρνεις σύνταξη ενώ μερικοί μεγιστάνες του πλούτου ξοδεύουν αυτά τα λεφτά σε ένα λεπτό στα κέντρα και τα ξενοδοχεία που συχνάζουν. Η μήπως είναι ευδαιμονισμός να ζεις σε παράγκα στο Στρόβολο ή στην Ορμήδεια ενώ μερικοί καρχαρίες που απομυζούν από τους εργαζόμενους ζουν σε πολυτελέστατες βίλλες με τα βίντεο και τις πισίνες -τους; Ευδαιμονισμός κύριε Υπουργε, είναι να στέκεσαι 6 ώρες στην ουρα στο νοσοκομείο χάνοντας το μεροκάματο και περιμένοντας να σε κοιτάξει ένας γιατρός για δύο -τρία λεπτά ενώ οι εργοδότες -σου έχουν τους καλύτερους γιατρούς να τους επισκέπτονται στο σπίτι, κι αν χρειαστεί πετάγονται στο Λονδίνο για να τους δουν οι σπέσιαλιστ του Χάρλεϋ Στρητ;

Πού είδες τον ευδαιμονισμό κύριε Υπουργε; Αν συχνάζεις σε σπίτια όπου οι νοικοκυραίοι -τους ευδαιμονούν είναι καιρός κύριε Αυξεντίου να κατεβεις στους καταυλισμούς, στους συνδικισμούς, τις λαϊκές αγορές, στα καφενεία και τα

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ

Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΣΟΥΕΤΟ 4 χρόνια μετά την ηρωϊκή εξέγερση ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Πριν τέσσερα χρόνια η Νότιος Αφρική - το πιο καλά εξοπλισμένο πιο «σταθερό» και πιο καταπιεστικό κράτος της Αφρικής - τρανταζόταν συνθέμελα από μια επαναστατική εξέγερση των μαύρων που ξεκίνησε από μια διαδήλωση των μαθητών της πόλης Σουέτο. Σήμερα οι ρατσιστές της Ν. Αφρικής αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν ξανά όλα τα μέσα βίας για να καταστείλουν τις νέες εξεγέρσεις. Ενω γράφονταν αυτές οι γραμμές κατάφταναν ανταποκρίσεις από την πόλη Κέιπ Τάουν για πυροβολισμούς της αστυνομίας ενάντια σε μαύρους διαδηλωτές με δεκάδες σκοτωμένους και πληγμένους. Το νέο επαναστατικό κύμα στη Μέκκα του ρατσισμού δείχνει πως η επαναστατική φλόγα παραμένει άσβεστη, παρα τις μαουόβρες του καθεστώτος των λευκών που παραπαίνουν μεταξύ μεταρρυθμίσεων και στυγνών απάνθρωπων μεθόδων στην απεγνωσμένη προσπάθεια -τους να σώσουν την οικονομική και πολιτική επικυριαρχία -τους στη χώρα και την Ηπειρο ολόκληρη. Εν τω μεταξύ ο διεθνής καπιταλισμός - ιμπεριαλισμός, που έχει επενδύσει δεκάτομμύρια λίρες στην οικονομία της χώρας παρακολουθεί ανίκανος το καθεστώς να καταρρέει. Το σκηνικό της συντριβής των τοποτηρητών των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στην περιοχή έχει πια μπει στο προσκήνιο.

Ας δούμε όμως, τις συνθήκες που οδήγησαν στην εξέγερση του Σουέτο και τα γεγονότα που ακολούθησαν για να διαγράψουμε τις προοπτικές της Νοτιοαφρικανικής Επανάστασης που είναι το κλειδί της Επαναστατικής αλλαγής σ' ολόκληρη τη Μαύρη Ήπειρο.

ΧΑΡΑΧΤΗΡΑΣ ΤΗΣ Ν. ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Καπιταλιστική εκμετάλλευση και «χωριστή ανάπτυξη» (απαρτχάϊτ)

Η Νότιος Αφρική έχει σήμερα όλα τα κύρια χαρακτηριστικά μιας αναπτυγμένης καπιταλιστικής οικονομίας. Το 1973 για παράδειγμα το Ακθάριστο Εθνικό προϊόν της χώρας (26,444 εκατ. δολ.) ήταν κατά 132% μεγαλύτερο από το συνδισασμένο Ακ. Εθνικό Προϊόν της Αγκόλας, Μποτσουάνας, Λεσότο, Μαλάουι, Μοζαμβίκης, Ροδεσίας, Σουάτιλαντ και Ζαμβίας! Η Ν. Αφρική παράγει 22% του Ακθάριστου Εγχώριου προϊόντος ολόκληρης της Αφρικής, 40% της βιομηχανικής -της παραγωγής ενω καταναλώνει το 53% της ενέργειας. Η χώρα είναι το κέντρο της απασχόλησης των μεταφορών και του τραπεζικού συστήματος ολόκληρης της Αφρικής του Νότου. Γύρω στα 2 εκατομμύρια εργάτες από τις γειτονικές χώρες εργάζονται στα ορυχεία και τις βιομηχανίες της Ν. Αφρικής.

Όλη αυτή η οικονομική δύναμη βασίζεται σ' ένα πραγματικά απαρχαιωμένο σύστημα που στερεί οποιαδήποτε δικαιώματα στη μάχη των μαύρων εργατών στους χώρους κατωκίας και εργασίας -τους. Οι μαύροι δεν έχουν καθόλου πολιτικά δικαιώματα. Οι κυριώτερες οργανώσεις -τους είναι απαγορευμένες οι συντηχές -τους δεν αναγνωρίζονται από το κράτος. Όλες οι απεργίες είναι παράνομες. Όλοι οι μαύροι είναι αναγκασμένοι να κουβαλούν μαζί -τους, παντού και

πάντα τα περιβόητα δελτία που περιέχουν τη φωτογραφία -τους, την ταυτότητα, το νομόριο -τους, τη φυλετική -τους καταγωγή, την άδεια παραμονής και εργασίας σ' ένα ορισμένο μέρος, την απόδειξη πληρωμής των φόρων κι άλλες πολλές λεπτομέρειες. Όποιος δεν έχει μαζί -του το δελτίο, συλλαμβάνεται αμέσως. Η χώρα είναι χωρισμένη σε αστικές περιοχές και απαγορεύεται στους μαύρους να κινούνται από μια περιοχή σε άλλη. Κανένας δεν έχει δικαίωμα να μείνει σε μια αστική περιοχή πάνω από 72 ώρες εκτός αν έχει ζήσει για 15 χρόνια εκεί με άδεια της κυβέρνησης ή αν έχει μείνει με τον ίδιο εργοδότη πάνω από 10 συνεχόμενα χρόνια. Οι μαύροι υποχρεώνονται να εργάζονται όπου τους υποδείξουν οι υπεύθυνοι του Γραφείου Εργασίας. Όλοι οι ανεπιθύμητοι κυρίως όσοι α-

ναμηνούνται στις συντηχές και στις εξεγέρσεις - στέλλονται αμέσως στα Παντουσάτς, στις αγροτικές περιοχές, όπου τους περιμένει μια άθλια ζωή με την οικογένεια -τους. Στους μαύρους απαγορεύεται η είσοδος σε θέατρα, κινηματογράφους, αποχωρητήρια κλπ. Είναι ειδικά για τους λευκούς.

Πολλοί που αντιτίθενται στη «χωριστή ανάπτυξη» πιστεύουν ότι υπάρχει σύγκρουση μεταξύ της καπιταλιστικής οικονομίας και του απαρχαιωμένου συστήματος του απαρτχάϊτ που περιγράφει.

Σ' αυτούς περιλαμβάνονται μερικοί «φιλελεύθεροι» στη Ν. Αφρική που χρησιμοποιούν το επιχείρημα ότι οι επενδύσεις της Δύσης στην οικονομία της χώρας δικαιολογούνται γιατί θα επιφέρουν την κατάλυση του

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Πληθυσμός 26.1 εκατομμύρια (1976)

Αφρικανοί	18.6 εκατ.
Ασιάτες	0.7 εκατ.
Μιγάδες	2.4 εκατ.
Λευκοί	4.3 εκατ.

Μαύροι 83% του συνόλου

Εργατική Τάξη

50% του πληθυσμού ζουν σε αστικές περιοχές
5.5 εκατ. Αφρικανοί εργάτες σε σύνολο
7.5 εκατ. εργατικού δυναμικού
Αφρικανική εργατική τάξη 50% του πληθυσμού

συστήματος της «χωριστής ανάπτυξης»!

Σ' αυτούς που διαχωρίζουν τον καπιταλισμό από το απαρτχάϊτ περιλαμβάνεται δυστυχώς και το κομμουνιστικό κόμμα που θεωρεί τη Ν. Αφρική των μαύρων σαν αποικία της λευκής Ν. Αφρικής. Η θεωρία αυτή οδήγησε το κομμουνιστικό κόμμα στο συμπέρασμα πως ο στόχος είναι να ενωθούν όλες οι καταπιεσμένες τάξεις και ομάδες ενάντια στο αποικιακό κράτος των λευκών. Το πρόγραμμα λοιπόν του Κομμουνιστικού Κόμματος δεν προχωρεί πέρα από την εθνική ανεξαρτησία και την καταρτίωση της κυριαρχίας των λευκών.

Πιο ριζοσπαστικές κοινωνικές απαιτήσεις δεν θεωρούνται σωστές γιατί θα τρομάξουν ομάδες όπως τους μαύρους μικροεμπόρους, που η ανάπτυξη -τους σε ελακτωματική αστική τάξη εμποδίζεται από το σύστημα του απαρτχάϊτ έτσι θα αποστηρίχουν ένα εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, μα όχι τον αγώνα για σοσιαλισμό.

Το γεγονός όμως ότι η Ν. Αφρική δεν μοιάζει ολόκληρη με τα «δημοκρατικά» καθεστώτα της

καπιταλιστικής δύσης δεν τη σταμάτα από του να είναι αναπτυγμένη καπιταλιστική χώρα. Οι σχέσεις παραγωγής είναι καθαρά καπιταλιστικές. Οι εργάτες δεν ελέγχουν τα μέσα παραγωγής και υπόκεινται στην εκμετάλλευση των καπιταλιστών που συναγίζονται μεταξύ -τους στην παραγωγή βγαίνοντας κέρδος (υπεραξία) από την εργασία -τους. Ο ρόλος που παίζει το σύστημα της «χωριστής ανάπτυξης» είναι να εμποδίσει την εργατική τάξη των μαύρων από του να εξελιχθεί σε σταθερή, μόνιμη τάξη με έδρα τις πόλεις και με συντηχιακά και πολιτικά δικαιώματα και οργανώσεις που έχουν κερδίσει οι εργάτες της Δυτικής Ευρώπης και Β. Αμερικής. Ασφαλώς το καπιταλιστικό Ν. Αφρικανικό κράτος έχει άλλα είδη χαρακτηριστικά εκτός από το απαρτχάϊτ. Το κράτος ελέγχει ένα μεγάλο μέρος της οικονομίας και διαχειρίζεται μεγάλα τμήματά της βιομηχανίας και είναι κάτω από την ηγεμονία ενός κόμματος - του εθνικού κόμματος - από το 1948. Επίσης οι λευκοί διατηρούν προκαταλήψεις για τους μαύρους που θυμίζουν τον χιτλεροφασισμό. Αυτά όμως τα χαρακτηριστικά - που παρόμοια -τους συναντούμε και σε διάφορα διχτατορικά καθεστώτα στην ιστορία - πρέπει να θεωρούνται ειδικά χαρακτηριστικά μιας κατά τα άλλα καπιταλιστικής κοινωνίας.

ΣΟΥΕΤΟ 1976

Παρα τα ψηλά επίπεδα που έφτασε η Ν. Αφρικανική οικονομία οι διαφορές που δημιούργησε το σύστημα της «χωριστής ανάπτυξης», ανάμεσα στο βιοτικό επίπεδο των λευκών αστών, μικροαστών και της «εργατικής αριστοκρατίας» (που μπορεί να συγκριθεί με Αμερικάνικα επίπεδα) και το βιοτικό επίπεδο της μάζας των μαύρων (που μπορεί να συγκριθεί με αυτο των χωρών του τρίτου κόσμου) ήταν πραγματικά τρομακτικές. Οι συνθήκες διαβίωσης του μεταναστευτικού εργατικού δυναμικού των μαύρων στις πόλινες του Σουέτο του Γιοχάννεσμπουργκ, του Κέιπ Τάουν κ.λ.π. ήταν πραγματικά μεσαιωνικές.

Απο την άλλη η μεγάλη βιομηχανική και τεχνολογική ανάπτυξη αύξησε την αριθμητική δύναμη και το μορφωτικό επίπε-

δο της εργατικής τάξης των μαύρων.

Ένας νέος παράγοντας ήρθε να προστεθεί στο σκηνικό απρώνοντας προς την έκρηξη. Ο πόλεμος με την Αγκόλα δεν έδωσε τίποτα στους λευκούς της Ν. Αφρικής εκτός από ταπεινώση κι εξευτελισμό. Μετά από την πιο μεγάλη πολεμική κινητοποίηση μετά τον 2ο πόλεμο οι πάνοπλες δυνάμεις των Λευκών ηττήθηκαν από μαύρους αγωνιστές. Λευκοί αιχμάλωτοι πολέμου επιδεικνύονταν σε δημοσιογραφικές διασκέψεις σε διάφορες Αφρικάνικες πρωτεύουσες. Το μήνημα της Νοτιοαφρικάνικης ήττας μεταδόθηκε σαν φωτιά ανάμεσα στο λαό των μαύρων της Ν.Α. γεμιζοντας τους μαύρους με αυτοπεποίθηση και πίστη πως οι καταπιεστές -τους μπορούν να νικηθούν.

Εν τω μεταξύ η καπιταλιστική άνθηση έφτασε στο τέρμα της. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση του 1975 χτύπησε σφοδρά τη Ν. Αφρικανική οικονομία. Η βιομηχανική παραγωγή άρχισε να ελαττώνεται. Οι εξαγωγές το ίδιο. Η τιμή του χρυσού που είναι το κύριο προϊόν που εξάγει η χώρα έπεσε κατακόρυφα έκλεισαν δουλειές, ανέβηκε η ανεργία. Το κράτος έδωσε τεράστιες δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς, συγκρούοντας της επενδύσεις του δυνατοτήτες.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ξεσπη η εξέγερση.

Οι διαδηλώσεις των μαύρων μαθητών του Σουέτο που διαμαρτύρονται για την επιβολή της γλώσσας («αφρικάνικης») των καταπιεστών τους στα σχολεία είναι η σπίθα για την εξέγερση. Στη διαδήλωση αυτή οι ρατσιστές του Βόρστερ ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 8 μαθητές ενω πληγώνουν πολλούς άλλους.

Την επομένη μέρα οι εργάτες του Σουέτο βγαίνουν στους δρόμους αψηφώντας τα πολυβόλα της αστυνομίας και βάζοντας φωτιά σ' όλα τα κυβερνητικά κτίρια-σύμβολα του ρατσισμού. Η αστυνομία απαντά και πάλι με τα όπλα. Δεκάδες νεκροί εκατοντάδες τραυματίες. Την τρίτη μέρα η εξέγερση σε 8 πόλινες μαύρων γύρω από το Γιλχάννεσμπουργκ. Το καθεστώς αναγνωρίζεται να χρησιμοποιήσει όπλα, τανκς ελικόπτερα, δακρυγόνα, αλασιανούς σκόλλους, μαζικές συλλήψεις για να καταστείλει την εξέγερση. Ο τελικός απολογισμός ήταν εκατοντάδες νεκροί και χιλιάδες τραυματίες.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΕΤΟ

Εξεγέρσεις στη Ν. Αφρική υπήρξαν και στο παρελθόν. Ο αγώνας της δεκαετίας του 50 με κυριώτερο γεγονός τη σφαγή του Σιάρπεβιλ. Οι απεργίες της Ναταλ του 1973 ο ξεσηκωμός στα ορυχεία. Η εξέγερση που ξεκίνησε όμως με το Σουέτο και είδικα η ανάπτυξη της σε γενικές πολιτικές απεργίες ήταν κάτι το διαφορετικό. Το Σουέτο ήταν το ανώτατο σημείο που έφτασε ένα ανερχόμενο κύμα αγώνων, που δεν τέλειωσαν το 1976 και που ξαναρχίζουν όπως βλέπουμε σήμερα. Κάτι άλλο ακόμα. Οι ηγέτες της εξέγερσης ήταν η ναοιλία των μαύρων στις πόλινες. Ήταν αυτοί που οργάνωσαν τις εκδηλώσεις που τις έσπρωξαν στους δρόμους των Γιλχάννεσμπουργκ και του Κέιπ Τάουν. Κι ήταν αυτοί που ζήτησαν τη συμπάρασταση των εργατών με μαζικές πολιτικές απεργίες τον Αυγούστο και Σεπτέμβρη του 76.

Κάτι ακόμα πολύ σημαντικό είναι πως το κίνημα απαρήχθη στην εξέγερση τους Αφρικανούς μικροαστούς ηγέτες και τους γραφειοκράτες των Μπαντού.

Ήταν μια σφρηγηλή γνήσια καθαρή νεολαία μακριά από φοβίες απογοητεύσεις που βροντοφώναζε όχι στην καταπίεση και ζητούσε ελευθερία και δικαιοσύνη.

Ενώ μεταξυ η καπιταλιστική άνθηση έφτασε στο τέρμα της. Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση του 1975 χτύπησε σφοδρά τη Ν. Αφρικανική οικονομία. Η βιομηχανική παραγωγή άρχισε να ελαττώνεται. Οι εξαγωγές το ίδιο. Η τιμή του χρυσού που είναι το κύριο προϊόν που εξάγει η χώρα έπεσε κατακόρυφα έκλεισαν δουλειές, ανέβηκε η ανεργία. Το κράτος έδωσε τεράστιες δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς, συγκρούοντας της επενδύσεις του δυνατοτήτες.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ξεσπη η εξέγερση. Οι διαδηλώσεις των μαύρων μαθητών του Σουέτο που διαμαρτύρονται για την επιβολή της γλώσσας («αφρικάνικης») των καταπιεστών τους στα σχολεία είναι η σπίθα για την εξέγερση. Στη διαδήλωση αυτή οι ρατσιστές του Βόρστερ ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν 8 μαθητές ενω πληγώνουν πολλούς άλλους.

Την επομένη μέρα οι εργάτες του Σουέτο βγαίνουν στους δρόμους αψηφώντας τα πολυβόλα της αστυνομίας και βάζοντας φωτιά σ' όλα τα κυβερνητικά κτίρια-σύμβολα του ρατσισμού. Η αστυνομία απαντά και πάλι με τα όπλα. Δεκάδες νεκροί εκατοντάδες τραυματίες. Την τρίτη μέρα η εξέγερση σε 8 πόλινες μαύρων γύρω από το Γιλχάννεσμπουργκ. Το καθεστώς αναγνωρίζεται να χρησιμοποιήσει όπλα, τανκς ελικόπτερα, δακρυγόνα, αλασιανούς σκόλλους, μαζικές συλλήψεις για να καταστείλει την εξέγερση. Ο τελικός απολογισμός ήταν εκατοντάδες νεκροί και χιλιάδες τραυματίες.

μα για τους αστούς της Ν. Αφρικής δεν τους έλυσε όμως όλα τα προβλήματα. Δεν άπυξε τη βιομηχανία τους, δεν έλυσε το πρόβλημα της ανεργίας (πάνω από 2 εκατομμύρια) ούτε τον πληθωρισμό (γύρω στο 18%) και δεν πρόσφερε ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο στο λαό της χώρας.

Για να αντιμετωπίσουν την κρίση και να διατηρήσουν τα ψηλά ποσοστά κέρδους οι καπιταλιστές της Ν. Αφρικής είναι αναγκασμένοι να διατηρήσουν το σύστημα του «απαρτχάϊτ» για να ελέγχουν και να καταδυναστεύουν καλύτερα τους εργάτες. Από την άλλη βρίσκονται αντιμέτωποι όλο και πιο σκληρά με μια ανερχόμενη και σφρηγηλή εργατική τάξη που απαιτεί τα δικαιώματά -της. Η χρεοκοπία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος σήμασε για τους λευκούς της Ν. Αφρικής το χάσιμο δυο βασικών συμμάχων. Του Σάχη της Περσίας που τους προμήθευε με άφθονο φθινό πετρέλαιο και τον Ιαν Σμιθ της Ροδεσίας που παραμερίστηκε κι αντικαταστάθηκε με ένα μαύρο ηγέτη (το Μουγκάβε) που παρα τη «μετριοπάθεια» του (για την οποία γράψαμε σε προηγούμενα φύλλα) ίσως αναγκαστεί κάτω από την πίεση των μαζών να σπάσει εντέλως με τον καπιταλισμό κι ίσως και με την Νότιο Αφρική.

Μπροστά σ' όλες αυτές τις απειλές - που δημιουργούν κρίσεις στους κόλπους του εθνικού κόμματος, αλληλοκατηγορίες, διάσπάσεις κλπ - το

Λευκοί εργάτες Η ανασφάλεια της αστικής άρχουσας τάξης μεγαλώνει και από το ενδεχόμενο η οικονομική κρίση να χτυπήσει και το βιοτικό επίπεδο των λευκών εργατών που ήταν και το βασικό στρίμμα μέχρι σήμερα του καθεστώτος. Αυτή η προοπτική είναι και η βάση της ενότιας μεταξύ μαύρων και λευκών εργατών για την αποτίναξη του καταπιεστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος και το πέρασμα στο σοσιαλισμό. Κι αυτή είναι και η μόνη προοπτική που μπορεί να δώσει λύση στα προβλήματα της χώρας. Την προοπτική αυτή δεν μπορούν να τη δουν δύναμεις σαν την ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος που διαχωρίζε όπως είπαμε τον εθνικοαπελευθερωτικό από τον ταξικό αγώνα.

Οργάνωση Για να οδηγηθεί στη νίκη η εργατική τάξη της Νοτίου Αφρικής χρειάζεται τον επαναστατικό φορέα που θα οργανώσει την εργατική τάξη που τη σπύσει με το σωστό πρόγραμμα, τις σωστές προοπτικές στρατηγική και ταχτική του αγώνα για το σοσιαλισμό. Το χτίσιμο αυτού του φορέα άρχισε με τον συντηχιακό αγώνα που παίρνει αυτή τη στιγμή τη μορφή αγώνα για ανεξάρτητες ελεύθερες συντηχίες μακριά από τον έλεγχο της κυβέρνησης και των εργοδοτών.

Η χρεοκοπία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος μαζί με τις ισχυρές παραδόσεις αγώνων και την ευρωσεία και δυναμισμό της εργατικής τάξης στους κόλπους της οποιώς βρίσκονται σήμερα οι πρώικοι αγωνιστές του Σουέτο το 1976 - είναι οι προϋποθέσεις για τη νίκη της επανάστασης της Νοτίου Αφρικής. Μιας νίκης που θα είναι η απαρχή της επικράτησης του σοσιαλισμού σ' ολόκληρη τη μεγάλη Ήπειρο της Αφρικής και που θα απειλήσει τον παγκόσμιο καπιταλισμό - Ιμπεριαλισμό. Ο καπιταλισμός - Ιμπεριαλισμός.

ξοσηκωμούς των μαζών. Από την άλλη η αναβολή των μεταρρυθμίσεων από μέρους της άρχουσας τάξης θα σημαίνει την επισώρευση ακόμα μεγαλύτερων προβλημάτων που καθίστανται την κυριαρχία - της προβληματική και ανασφαλής.

Η ανασφάλεια της αστικής άρχουσας τάξης μεγαλώνει και από το ενδεχόμενο η οικονομική κρίση να χτυπήσει και το βιοτικό επίπεδο των λευκών εργατών που ήταν και το βασικό στρίμμα μέχρι σήμερα του καθεστώτος. Αυτή η προοπτική είναι και η βάση της ενότιας μεταξύ μαύρων και λευκών εργατών για την αποτίναξη του καταπιεστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος και το πέρασμα στο σοσιαλισμό. Κι αυτή είναι και η μόνη προοπτική που μπορεί να δώσει λύση στα προβλήματα της χώρας. Την προοπτική αυτή δεν μπορούν να τη δουν δύναμεις σαν την ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος που διαχωρίζε όπως είπαμε τον εθνικοαπελευθερωτικό από τον ταξικό αγώνα.

Οργάνωση Για να οδηγηθεί στη νίκη η εργατική τάξη της Νοτίου Αφρικής χρειάζεται τον επαναστατικό φορέα που θα οργανώσει την εργατική τάξη που τη σπύσει με το σωστό πρόγραμμα, τις σωστές προοπτικές στρατηγική και ταχτική του αγώνα για το σοσιαλισμό. Το χτίσιμο αυτού του φορέα άρχισε με τον συντηχιακό αγώνα που παίρνει αυτή τη στιγμή τη μορφή αγώνα για ανεξάρτητες ελεύθερες συντηχίες μακριά από τον έλεγχο της κυβέρνησης και των εργοδοτών.

Η χρεοκοπία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος μαζί με τις ισχυρές παραδόσεις αγώνων και την ευρωσεία και δυναμισμό της εργατικής τάξης στους κόλπους της οποιώς βρίσκονται σήμερα οι πρώικοι αγωνιστές του Σουέτο το 1976 - είναι οι προϋποθέσεις για τη νίκη της επανάστασης της Νοτίου Αφρικής. Μιας νίκης που θα είναι η απαρχή της επικράτησης του σοσιαλισμού σ' ολόκληρη τη μεγάλη Ήπειρο της Αφρικής και που θα απειλήσει τον παγκόσμιο καπιταλισμό - Ιμπεριαλισμό. Ο καπιταλισμός - Ιμπεριαλισμός.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Μέρος Β': Διδαχτική ύλη και Σχολικός Μηχανισμός

Πώς λοιπόν διαδίδεται η κυρίαρχη ιδεολογία μέσα στο σχολείο. Ας ξαναθυμίσουμε όμως πως η κυρίαρχη ιδεολογία φροντίζει πάντα να παρουσιάζει διαστρεβλωμένη τη σχέση του ατόμου προς την κοινωνία· κι όλα αυτά με σκοπό να διατηρηθεί συμπαγής η κυριαρχία της αστικής τάξης.

Κοιτάζοντας και αναλύοντας προσεκτικά την ύλη διδασκαλίας του Γυμνασίου, ιδίως των μεγαλύτερων τάξεων, θα μπορούσαμε κάπως επικυνδύνα να χωρίσουμε τα μαθήματα α) σε ουδέτερα και β) σε ιδεολογικά φορτισμένα. Φυσικά υπάρχουν μαθήματα που δεν μπορούν να ενταχθούν τελειωτικά σε μια απ' τις δύο κατηγορίες.

Αν κοιτάξουμε το μάθημα της Γεωγραφίας είναι μεν ιδεολογικά ουδέτερο όταν μιλά για βουνα και κάμπους είναι όμως όργανο πολιτικής προπαγάνδας, όταν εξετάζοντας τη γεωγραφία μιας ανατολικής χώρας θα μιλήσει για «κομμουνιστική, ολοκληρωτική δικτατορία».

Εάν ουδέτερα μαθήματα (με όλες τις επιφυλάξεις για τον όρο ουδέτερα) μπορούν να θεωρούν τα Μαθηματικά (παρόλες τις ιδεαλιστικές προσμερίξεις που τα θέλουν μελετητές των «εννοιών» βλ. Πλάτωνες), η Φυσική, η Χημεία, η Γεωλογία, η Βιολογία κ.λ.π.

Για τη Φυσική ή Χημεία μπορούμε να πούμε πως ενεργεί αποπροσανατολιστικά όταν αρκείται στην μετάδοση τύπων (όπως και γίνεται) χωρίς να αναφέρεται στις επιπτώσεις των εφαρμογών τους στο περιβάλλον κ.λ.π. Τα ίδιο ισχύει και για τη βιολογία που δίνει μια συγχυσμένη εικόνα αποφεύγοντας να υιοθετήσει θεωρίες -όπως τη δαρβινική θεωρία της εξέλιξης- που γίνονται σχεδόν από όλους τους επιστήμονες αποδεκτές. Το φαινόμενο δεν πρέπει να μας ξενίζει κι αν τεθεί κάτω απ' την οπτική γωνία της διαμάχης επιστήμης-Θρησκείας θα δείξει πολλά σημεία αναχρονισμού του κυπριακού σχολείου. Στην Ελλάδα οι προοδευτικές μαθητικές οργανώσεις απαιτούν κατάργηση του μαθήματος των Οικοκυρικών. Το μάθημα λαθεμένα θα εθεωρείτο σαν μη φορτισμένο. Η φαλλοκρατική αντίληψη της γυναικείας οικουκρας και του άνδρα-εργαζόμενου στα πλαίσια μιας υποτιθέμενης ποιτικής διαφορας βρίσκεται πίσω απ' το μάθημα αυτό. Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο πρέπει να παρατηρήσουμε πως τα πιο πάνω μαθήματα μπορεί μεν να εμφανίζονται (ή να είναι αυδότεροι) μια υπερβολική όμως προσέλιψη στα πρακτικά μαθήματα δημιουργεί το «τεχνοκρατικό» μυαλό, τελευταία εφεύρεση της κυρίαρχης ιδεολογίας που θεοποιεί τη σημασία των μηχανών παραβλέποντας τις κοινωνικές δομές μέσα στις οποίες εφαρμόζεται η τεχνολογία. Το φαινόμενο παρουσιάζεται έντονα τον τελευταίο καιρό, μετά τη μεγάλη στροφή των μαθητών προς τις λεγόμενες επιστήμες, μέσα απ' τη νοοτροπία των μαθητών του πρακτικού (με λίγες εξερέσεις) να θεωρούν οτιδήποτε θέμα πολιτικής, ιδεολογικής είτε πολιτιστικής φύσης σαν έσοχο προς αυτούς και το πολύ να σε παραπέψουν στους συμμαθητές τους του Κλασσικού!

Πέρα απ' τα μαθήματα που κύριο στόχο τους έχουν να εντάξουν τους αυριανούς εργαζόμενους στη διαδικασία της παραγωγής υπάρχουν και άλλα που αποβλέπουν στο «να διαπλάσουν ηθικά το χαρακτήρα του μαθητή». Ας μας επιτραπεί εδώ ένας ακόμα χωρισμός σε κατηγορίες (έν πολλοί αυθαίρετος) των ιδεολογικά φορτισμένων μαθημάτων. Έτσι μπορούμε να μιλούμε για μαθήματα φορτισμένα κατά τρόπο α) άμεσο και β) έμμεσο.

Καθαρό παράδειγμα της πρώτης κατηγορίας αποτελεί το μάθημα της πολιτικής Αγωγής όπου η κοινωνία, τα πολιτεύματα, η ελευθερία, η δημοκρατία, η νομοθεσία κ.λ.π. πα-

ρουσιάζονται σύμφωνα με την αστική θεώρηση που θέλει τον κόσμο σταθερό κι αμετάβλητο, νόμους ρυθμιστές κοινωνικής συμβίωσης (αρμονικής βέβαια κι όχι ταξικής επιβολής). Όσο για την ύπαρξη συγκρουόμενων κοινωνικών τάξεων αυτή αγνοείται παντελώς. Σκοπός μας δεν είναι να αναλύσουμε τα βιβλία Πολιτικής Αγωγής αλλά να δώσουμε μια γινική εικόνα της λειτουργίας του μαθήματος που είναι να πλάθει πολίτες «νομοταγείς και νομιμόφρονες». Άλλη περίπτωση κλασικής αντιμετώπισης αποτελεί το μάθημα της Ιστορίας κι οι μάζες είναι απλώς θεατές. Η οικονομική διάρθρωση, η πνευματική ανάπτυξη εξαρτώνται απ' τις ικανότητες του αρχηγού ή το πολύ απ' το πνεύμα που διακατέχει τον κάθε λαό εκείνη την εποχή (ο Hegel ζει και βασιλεύει). Φυλλομετρώντας ένα σχολικό βιβλίο Ιστορίας παρατηρούμε ότι περισσότερο εκτενής είναι η περιγραφή των ψυχικών χαρακτηρισμών του Περικλή από την περιγραφή των κοινωνικών στρωμάτων και της οικονομίας της τότε εποχής.

Ας μου επιτραπεί μια αναφορά στο άτομο -μου για να αναφέρω πως από τότε που ρώτησα — αν θυμάμαι καλά - ποια τα αίτια της στάσης του Νίκα χωρίς να μείν ευχαριστημένος από την εξήγηση της διχόνοιας των Δήμων μέσα στον Ιππόδρομο εξαιτίας παλαιών παθών, φαντασίμων κλπ παραθέτοντας τη δική μου εξήγηση, θεωρήθηκε «επικίνδυνος κομμουνιστής» (μάλιστα και «πολυ διαβασμένος») και τα λοιπα παραμυθη. Η ύπαρξη των τάξεων είναι αμύδρα υπαρκτή ως τη Γαλλική Επανάσταση. Απο εκεί και πέρα με την εγκαθίδρυση του Καπιταλισμού οι τάξεις ως δια μαγείας εξαφανίζονται, τώρα υπάρχουν μόνο τα έθνη. Κάνουμε μια παρένθεση για να πούμε πως πριν την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση η Ιστορία παρομοιάζονταν πολύ περισσότερο παράλογη και εθνικιστική (οι Έλληνες ήταν πάντα οι νικητές). Τώρα η εκλογική-ση φτάνει ως εκεί που να μην παρέχει τη δυνατότητα στο μαθητή να εξηγήσει την ιστορική διαδικασία με τους νόμους που τη διέπουν γιατί τότε κινδυνεύει άμεσα το σύστημα. Άλλα μαθήματα φορτισμένα άμεσα ιδεολογικά είναι τα Νέα Ελληνικά και τα Θρησκευτικά. Τα βιβλία των Ελληνικών (πανάρχαια, πάνω από 15 χρόνων, στις μεγάλες τάξεις) επιμένουν να αναμασούν εθνικιστικά ετη περιγραφικές ανοησίες ή ποιήματα αμφίβολης αξίας αποκόπτοντας ταυτόχρονα τους μαθητές από τη σύγχρονη αξιολογία Ελληνική και Κυπριακή ποίησης και πεζογραφία. Τα Θρησκευτικά ας μην τα σχολιάσουμε επειδή ο καθένας που δεν φέρει παρωπίδες αντιλαμβάνεται τη λειτουργία -τους.

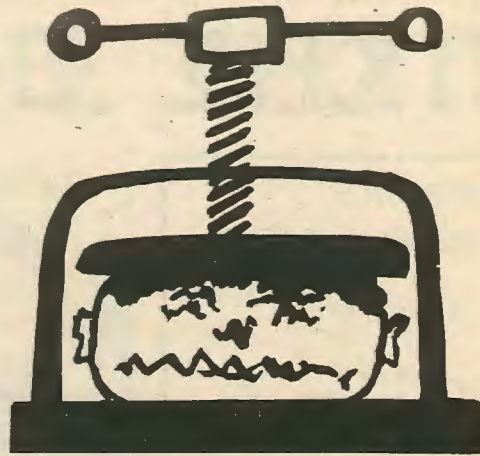
Σαν έμμεσα φορτισμένα μαθήματα θα μπορούσαν να θεωρηθούν τα Αρχαία Ελληνικά, η αρχαία Φιλοσοφία, τα Λατινικά. Πέρα από το ότι η ενασχόληση με νεκρές γλώσσες όπως η αρχαιοελληνική ή η λατινική είναι αποπροσανατολιστική, τα κείμενα αυτά και κυρίως η αρχαία Φιλοσοφία περιέχουν ιδέες που στη σημερινή φάση μια θεώρηση -τους σαν αιώνιες και αλάθητες ουσιαστικά είναι χαρακτηριστικό (πότε ισχυρό πότε όχι, βλέπε το α' μέρος) της κυρίαρχης ιδεολογίας. Αναφερόμαστε δηλαδή στις σχέσεις -της με τα «ελληνοχριστιανικά» ιδεώδη.

Άλλος εξίσου σημαντικός, αν και πιο καλυμμένος, τρόπος διάδοσης της κυρίαρχης ιδεολογίας, είναι η δομη λειτουργίας του σχολείου. Το έχουμε πει χίλιες φορές πως η ύπαρξη χωριστών σχολείων (αρρένων και θηλέων) είναι απόρροια του φαλλοκρατισμού που θεωρεί αναγκαίο το χωρισμό των φύλων, μια και έχουν διαφορετικό προορισμό, θεωρώντας κάθε επαφή, όχι μόνο τη σεξουαλική, σαν ανήθικη.

Ο Καπιταλισμός, ακόμα κι ο κυπριακός, από τη μια λόγω της πίεσης των δυνάμεων της προόδου από την άλλη λόγω της αναγκαίας ένταξης της γυναικείας στην παραγωγή τείνει να ξεπεράσει το ταμπου των αμεινων σχολείων. Σήμερα τα περισσότερα

σχολεία είναι μικτά, όμως η φαλλοκρατική ιδεολογία υπάρχει και εκεί. Τις μαθήτριες τις θέλουν επιμελείς, φρόνιμες και ηθικές. Εξάλλου οι συμμαθητές -τους μαθαίνουν να τις αντικρύζουν σαν σεξουαλικά αντικείμενα μιλώντας για τα μάτια, τα στήθια και τα μπουτιά -τους.

Δείγμα εφαρμογής της κυρίαρχης ιδεολογίας στα σχολεία, είναι και ο θεσμός της στολής, η στολή από τη μια εξουδετερώνει την προσωπικότητα του ατόμου, από την άλλη αποκρύβει τις ταξικές αντιθέσεις, δημιουργώντας τη ψευδή εικόνα της «ισότητας». Γενικά η πειθαρχία, όχι μόνο στο θέμα της στολής, αλλά και της συμπεριφοράς στους ανώτερους (καθηγητές, διευθυνση) και ακόμα της σχολικής επίδοσης, είναι αντιγραφή της πειθαρχίας που οφείλει η εργατική τάξη και γενικά οι εργαζόμενοι μπροστά στο Κράτος και την αστική κυριαρχία. Κάτι παρόμοιο και ιδιαίτερα πιο έντονο συμβαίνει με την στρατιωτική πειθαρχία, όπου η πειθαρχία κι η αφοσίωση στο έθνος είναι ουσιαστικά πειθαρχία κι αφοσίωση προς την αστική τάξη. Οι καταπιεστικοί θεσμοί στο σχολείο έχουν πάντα και την ιδεολογική αιτιολόγηση -τους κάποτε είναι βίαιη (κάθε παράπτωμα πρέπει να τιμωρείται παραδειγματικά) κάποτε «εκλογικευμένη» (προσέθηκε να αντιληφθείς το λάθος σου για να μην το ξανακάνεις) Γενικά λέμε πως ο εκσυγχρονισμός του σχολείου περνά μέσα και απ' τους μηχανισμούς του περιορίζοντας την καταπίεση ή υφαισιολογώντας την κυρίαρχη ιδεολογία. Η αυταρχική, αντιδραστική εκπαίδευση έχει άζονες «την πειθαρχία, την ηθική και τη μάθηση» (κάπως σε δεύτερη μοίρα) ενώ η εκσυγχρονισμένη έχει άζονες «τη γνώση και το κριτικό και δημοκρατικό πνεύμα».

Αναφέραμε προηγουμένως, και ιδιαίτερα στο α' μέρος πως το σχολείο, όπως και το πανεπιστήμιο, αποτελεί ένα απ' τους σημαντικότερους, ίσως το σημαντικότερο, ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους (Ι.Μ.Κ.)

Αυτή είναι η παραδοσιακή μαρξιστική θέση. Λοιπόν ποια πρέπει να είναι η στάση των προοδευτικών μαθητών σε ένα καπιταλιστικό κράτος. Μερικοί υποστηρίζουν πως για να αλλάξει το σχολείο πρέπει πρώτα να αλλάξει το πολιτικό καθεστώς, άρα μόνο πολιτικός αγώνας χρειάζεται. Άλλοι λένε: άς αφομοιώσουμε καλά την αστική παιδεία για να τη κτυπήσουμε μετά όταν ενταχθούμε στο εργατικό κίνημα δηλ. πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στον αγώνα, σύνθημα της Κ.Ν.Ε. (νεολαίας του δογματικού Κ.Κ.Ε.) και της Π.Ε.ΟΜ (μαθ. νεολαίας του ΑΚΕΛ)

Η δική μου θέση λέει πως το σχολείο σήμερα με την τεράστια μαζικότητα του, με την αβε-

βαιότητα για το μέλλον των μαθητών δεν μαθητών δεν μπορεί πια ανεξόχλητα να λειτουργεί σαν Ι.Μ.Κ. Η ταξική πάλη μεταφέρεται μέσα σ' αυτό. Είναι χώρος σύγκρουσης. Οι προοδευτικοί καθηγητές και οι προοδευτικοί μαθητές αποτελούν συμμαχικό μπλοκ αμφισβήτησης της κυρίαρχης ιδεολογίας. Μπροστά στην θέση που βάζει το σχολικό εγχειρίδιο ο προοδευτικός καθηγητής κι ο προοδευτικός μαθητής βάζει τις δικές μας θέσεις, σπάει ο ιεραρχικός ανάμεσα στο μαθητή και τον καθηγητή, το μάθημα οργανώνεται δημοκρατικά και δημοκρατικά. Η κατάκτηση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων θα μάθει τους αυριανούς εργαζόμενους να διεκδικούν δυναμικά τα δικαιώματά τους. Η λειτουργία ομίλων με διάφορες ενδιαφερούσες δραστηριότητες δημιουργεί ερευνητικά μυαλά, εχθρούς της κυρίαρχης ιδεολογίας στο τέλος.

Π.Π
Μαθητής

Η ΕΔΟΝ ΞΕΧΟΡΤΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟ

Σάββας Π.

ΔΟΝ θα θέλαμε να πούμε λίγα λόγια:

Συντρόφια της ΕΔΟΝ,

Οι ενέργειες στις οποίες σας σπρώχνει η ηγεσία -σας είναι αποπροσανατολιστικές και απολιτικές.

α. Στο εξωτερικό όταν γίνονται τέτοιες ενέργειες από διάφορες ομάδες της αριστερας γίνονται με μια διακήρυξη και για να εκφράσουν την αντίθεση -τους στην αστική πολεοδομία και εκβιομηχάνιση που μολύνει το περιβάλλον. Το να καθαρίσουν μια περιοχή είναι πολιτική πράξη που χτυπά την αστική τάξη, είναι αυτόνομες ενέργειες που θέλουν να δείξουν την αντίθεση -τους με την κρατούσα κατάσταση που μολύνει, καταστρέφει ή δεν ενδιαφέρεται.

Εσείς όταν το κάνετε είναι σαν να υπάρχει μια κακοδαιμονία από φυσικές δυνάμεις και σεις βάζετε το χέρι -σας για να κάνετε μια απολιτική καλή πράξη (σαν προσκοπόπουλα).

β. Και για να μην είμαστε απόλυτοι μπορεί μια αριστερή οργάνωση να προβαίνει σε τέτοιες ενέργειες όταν η αριστερά βγαίνει νικημένη από ένα εμφύλιο. Π.χ στην Ελλάδα της δεκαετίας του 50 όταν ηττήθηκε η αριστερά και η αστική προπαγάνδα οργιάζε στα σχολεία, στρατο, εκκλησία, Ραδιοφωνία, εφημερίδες για τα

αίμοσταγα κομμουνιστικά τέρατα η αριστερά για να χτυπήσει αυτή τη προπαγάνδα και για να αρχίσει να ξεμιτίζει και να ξεκινά δραστηριότητες μπορούσε να έκαμνε τέτοιες απολιτικές πράξεις καθαριότητας και καλής θέληξης σαν τις δικές -σας. Όμως στη Κύπρο όλοι έχουν πιστεί πως η ηγεσία -σας είναι φιλήσυχη κι υπάκουη στο νόμο και στην τάξη.

Στην Ελλάδα του 50 μια τέτοια πράξη ήταν για να βοηθήσει την αριστερά να βγει στο προσκήνιο. Στην Κύπρο του 80 που δεν υπάρχει αυτή η δυσκολία είναι για εκτόνωση και αποπροσανατολισμό των απλών μελών της ΕΔΟΝ που μεθοδεύει η ηγεσία.

γ. Συντρόφια της ΕΔΟΝ,

Στη Κύπρο του 1980 υπάρχουν άνθρωποι σε παράγκες, βάσεις και κατεχόμενα, αυξήσεις τιμών, πληθωρισμός, εκμετάλλευση καταπίεση και αλλοτρίωση. Δεν είμαστε σε καμμία μετακομμουνιστική κοινωνία για να το ριζούμε στο ξεχόρτισμα.

«Μακάρι» είπε ο Δήμαρχος επαινώνας -σας «κι άλλοι να ακολουθήσουν το παράδειγμα της ΕΔΟΝ». Είσατε βλέπετε αρεστοί στην αστική τάξη και παράδειγμα τι ζητά από όλους τους νεολαίους. Να τη βοηθούν σαν Προσκοπόπουλα στο ξεχόρτισμα. Και σεις παίζετε το παιγνίδι -τους.

Στους συντρόφους της Ε-

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ - ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο Κ. Χαραλαμπίδης παρουσιάζει τον ποιητή Χειμαρίδη στην εκδήλωση της «Μπουατ 1984»

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ-ΠΟΙΗΤΗΣ ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

Στις 27 του Μάη 1980, έγινε στη Μπουατ «1984» εκδήλωση-παρουσίαση του εργατή ποιητή Γιώργη Χειμαρίδη. Η εκδήλωση παρουσίασε ένα πολύ πλούσιο πρόγραμμα: Παρουσίαση του ποιητή και του έργου του από το Κώστα Χαραλαμπίδη. Ο ίδιος ο ποιητής μίλησε για τη ζωή του και το έργο του και ακολούθησε συζήτηση. Η εκδήλωση έκλεισε με καλλιτεχνικό πρόγραμμα από το γυυ του ποιητή Μ. Χειμαρίδη, που έπαιξε και τραγούδησε δική του δουλειά πάνω σε στίχους του πατέρα του.

Η αίθουσα της Μπουατ ήταν γεμάτη συνεχίζοντας έτσι μια σωστή αρχή μέσα στα πλαίσια της οποίας αναπτύσσεται μια επικοινωνία κι ένας διάλογος μακριά από στενές και τρύπιες σκοπιμότητες. Βασικό στοιχείο που τονίστηκε από τον ίδιο τον ποιητή είναι η συνεχής και αδιάκοπη πάλη που για 44 ολόκληρα χρόνια διεξάγει χτυπημένος από τη μια από τον μηχανισμό της αποικιοκρατίας κι αργότερα της αστικής τάξης της Κ. Δημοκρατίας και από την άλλη από το μηχανισμό και την ηγεσία της παραδοσιακής γραφειοκρατίας της εργατικής τάξης.

Ένα άλλο στοιχείο που έχει μεγάλη σημασία να τονιστεί είναι η δυσκολία του ποιητή να εκδόσει πια άλλο βιβλίο μια και βρίσκεται αιχμάλωτη των τεράστιων οικονομικών δυσκολιών και της ανελέητης πάλης για ένα ξεροκόμματο.

Στη συζήτηση που έγινε, η ίδια η Μπουατ «1984» ανακοίνωσε πως θα πρωταστατήσει και θα βάλει μπροστά διαδικασία για έκδοση σε καινούργιο τόμο όλων των ποιημάτων του Γιώργη Χειμαρίδη. Για το σκοπό αυτό η Μπουατ άνοιξε κατάλογο εισφορών και ήδη αρκετοί από τους παρευρισκόμενους στην εκδήλωση έκαναν την αρχή. Ο κατάλογος θα είναι ανοικτός και θα δέχεται εισφορές από οποιονδήποτε θέλει να ενισχύσει αφο το ταμείο έκδοσης των ως τα τώρα απάντων του εργατή-ποιητή Γιώργη Χειμαρίδη.

Πολύ σύντομα η Μπουατ «1984» θα ξανακάμει βραδύ «Χειμαρίδη» για να δώσει την ευκαιρία σε όσους δεν μπόρεσαν να παρίσταν από κοντά και να συζητήσουν με τον εργατή-ποιητή της Κύπρου Χειμαρίδη, να το κάμουν.

Η παρουσίαση του ποιητή από το Κώστα Χαραλαμπίδη: ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

Με πολλή χαρά η Μπουατ «1984» παρουσιάζει τον εργατή-ποιητή Γιώργη Χειμαρίδη.

Καλωσορίζουμε λοιπόν απόψε σ' αυτή την ιδιαίτερη εκδήλωση για όλους μας τον άνθρωπο που πάλευε ενάντια στο σύστημα και τους μηχανισμούς του, κρατώντας καθαρή και ακηλιδωτή τη συνείδησή του, υπερβάνοντας τίμια την τάξη του.

Ο Γιώργης Χειμαρίδης γεννήθηκε στη Λεμεσό το 1912. Αποφοίτησε από το Παγκύπριο Διδασκαλείο και προοριζόταν για δάσκαλος αλλά η άρνησή του να υποταχτεί στις απαιτήσεις της αποικιακής γραφειοκρατίας άλλαξαν τα

σχέδια του. Έγινε εργάτης. Δούλευε σκληρά μια ολόκληρη ζωή πλάι στους ανώνυμους συντρόφους, παλαίβοντας για τον άνθρωπο και τη κοινωνική του λευτερία.

Ο εργάτης-ποιητής του μόχθου Γιώργης Χειμαρίδης, δεν είναι ο διανοούμενος που πίσω από ένα γραφείο ή μια καλοστημένη δουλειά ή βόλεμα γράφει ποίηση ή διαλογίζεται ή εμπνέεται από τη μούσα για χάρη της εμπνευστής και του οίστρου, όπως κάνουν πολλοί διανοούμενοι αστοί.

Ο Γ. Χειμαρίδης είχε για μούσα-του την πίκρα του να είσαι καταπιεσμένος εργάτης, καταφρονεμένος. Το όραμα του ήταν το όραμα για μια καλύτερη ζωή για ένα κόσμο χωρίς τάξεις και κοινωνική αδικία και σαν τέτοιος κράτησε και σήμερα το βαρύ φορτίο.

Άρχισε να δημοσιεύει το 1937 ποιήματα στις εφημερίδες της εποχής. Δημοσίευσε αρκετά ποιήματα τόσο στη Κυπριακή διάλεκτο όσο και στη Πανελληνια δημοτική.

Στο 1952 φυλακίστηκε από την αποικιακή Κυβέρνηση, για συμμετοχή του σε διαδήλωση διαμαρτυρίας για την εκτέλεση του μεγάλου λαϊκού αγωνιστή Νίκου Μπελογιάννη στην Ελλάδα.

Ως τώρα έχει εκδόσει ποιητικές συλλογές:

- 1) ΚΟΛΛΙΤΗΡΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ (1937)
- 2) ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ (1938)
- 3) ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΘΗ ΑΓΓΙΟΥ ΕΒΑΓΓΕΛΙΟΥ (1942)
- 4) ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ (1942)
- 5) ΦΤΑΣΑΝ ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΦΛΟΓΕΣ (1942)
- 6) ΕΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ (1942)
- 7) ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΚΑΨΕΤΕ ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ (1943)
- 8) ΠΕΙΝΑ Ο ΛΑΟΣ (1943)
- 9) ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΗΝΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ (1943) (Πολεμικές Εντυπώσεις)
- 10) ΠΟΤΕ (1943)
- 11) ΟΡΟΣΠΟΥ ΧΑΓΙΑΤΙ (1944) (Πουτάνα ζωή)
- 12) Merde (1944)

Από το 1944 δεν έχει εκδόσει κανένα βιβλίο, (και οι λόγοι είναι καθαροί: Αντίξοες οικονομικές συνθήκες, πάλη για το ψωμί της κάθε μέρας, παραμερισμός και αποσιώπηση-του από τους «πνευματικούς πατέρες» του τόπου).

Ίσως είναι ο πρώτος Κύπριος ποιητής που η ποίησή του έχει το χαρακτήρα της αμφισβήτησης, Αμφισβήτησης

των θεσμών και των δομών του κοινωνικού-του χώρου.

Η ποίηση του δεν έχει τα τερτίπια και την «ομορφία», τες ρομαντικές εξάρσεις και μεταφυσικές αγωνίες και ούτε τον απασχολεί η τεχνική επεξεργασία και τελειότητα του στίχου.

Αδρος σαρκαστικός κάποτε ωμος με ένα ζωηρό αφθόρμητισμο και μια αλήθεια, άδολος χωρίς παιχνιδίσματα μέσα από τους στίχους του, τους αφρόντιστους, περνα μια δυνατή πνοή μίσους και επαναστατικής οργής και προσδοκίας της προλεταριακής ψυχής.

Είναι φανερό πως μέσα από τα ποιήματα-του που άλλοτε ηχούν σαν τραγούδια, άλλοτε κραυγές κι άλλοτε σαν ξέσπασμα της ίδιας του της σάρκας, ο ποιητής δεν εκτηδεύεται αλλά ξεχύνει αφθόρμητα τον ψυχικό του αναβρασμό κι ακουμπά ο ίδιος τις παλάμες του πάνω σε πυρωμένο σίδηρο.

Τα ποιήματα του, τραγούδια απλά απέριττα μιλούν άμεσα κι αγγίζουν τον απλο καταπιεσμένο άνθρωπο. Η ανάγκη του εργατή-ποιητή διανοούμενου Χειμαρίδη να επικοινωνεί μέσα από τα ποιήματα του με τους ανθρώπους της τάξης του, στη συγκεκριμένη δύσκολη περίοδο, της αποικιοκρατίας κι ενάντια στους υπηρέτες εκείνου του συστήματος δείχνει το βαθμό συνειδητοποίησης του ποιητή και το όραμα του, που ξεπηδά μέσα από τον πόνο και τη δυστυχία και συμπορεύεται με την κλιμάκωση των εργατικών αγώνων για μια Κύπρο απαλλαγμένη από το σαράκι του κοινωνικού συστήματος που πάσκιζε να εξαφανίσει και να ισοπεδώσει την ταφτότητα τούτου του λαού. Δεν είναι τυχαίο ότι ο ποιητής αφτος και τότε και στις μέρες μετά την ανεξαρτησία, και σήμερα έμεινε σκόπια στην αφάνεια και συνειδητά παραμερίστηκε, από τους μηχανισμούς του συστήματος που διεκδικούν και κατέχουν τα πόστα και την ταμπέλλα των πνευματικών ηγετών τούτου του τόπου.

Ένας τέτοιος άνθρωπος που κάνει τον ίδιο τον πόνο τραγούδι, που η ζωή του η ίδια είναι μια παρατεταμένη υπόγεια κραυγή, είναι φυσικό τα γραφτά του κι οι στίχοι του να προτείνουν μια άλλη διαφορετική διαδίκασια μορφής και περιεχομένου κι ένα δρόμο προβληματισμού, για το μοντέλλο κουλτούρας, που θα πρέπει νάχει ο νέος άνθρωπος, ο άνθρωπος που θα βγει νικητής από αφο το καμίνι της ταξικής αναμέτρησης στο νέο κόσμο της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Για αυτο ας ονομάσουμε την ποίηση του Γιώργη Χειμαρίδη την «πρώτη ύλη» που μαζί με τους άλλους μεγάλους Ανθια και Πιερίδη κατάθεσαν σαν πολιτιστική κληρονομία στην ιστορία του Κυπριακού εργατικού κινήματος.

Για μας όλους τους νέους, αφτους που γράφουν και μη, οι ποιητές αφοι είναι που μας εμπνέουν και μας κάνουν να πιστεύουμε ακράδαντα πως και η φλόγα της κοινωνικής επανάστασης που πλησιάζει συντηρείται από τους στίχους και τα τραγούδια τέτοιων συντρόφων ποιητών.

Κ. Χαραλαμπίδης

ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

ΠΕΙΝΑ Ο ΛΑΟΣ

Γιώργη Χειμαρίδη

Μικροαστοί, αστοί, αρχόντοι,
- στην κάθε πίστη και φυλή -
«σύντροφοι», «πατριώτες», - μπαγαπόντοι-
σταθείτε, ακούστε με για μια στιγμή:
Με βλαστήμιες, και με βρισιες, με τσεκουράτα
λόγια, μπορω να σας ουρλιάσω - «λαϊκώς» -
μ' απλά σας λέω, ανθρωπινα, σταράτα:
πεινα ο λαος! ο λαος πεινα! πεινα ο λαος!

Μικροαστοί, αστοί, αρχόντοι, -
πεινα ο λαος! και μη ξεχάνετε ποιες
του «ένστικτου του βάρβαρου» το δόντι,
'τι αλλοί στις σάρκες σας τις τρυφερες.

Εκδηλώσεις της λαϊκής

σκηνής στη Λεμεσό

Την Κυριακή 15 του Ιούνη οι κάτοικοι της συνοικίας του Αη Γιάννη είχαν την ευκαιρία να δουν μια πρώτη παράσταση της Λαϊκής Σκηνής.

Την εκδήλωση οργάνωσε η Μπουατ «Ο Ζέρο» και σ' αυτήν παραβρέθηκαν πάνω από 300 άτομα. Ο χώρος έξω από το οίκημα της Μπουατ γέμισε από ανθρώπους της εργατικής συνοικίας του Αη Γιάννη. Παιδιά, μαθητές, γυναίκες και εργαζόμενοι ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση της επιτροπής της Μπουατ, χειροκρότησαν ενθουσιώδικα την παράσταση (θέατρο-σάτιρα) και συμμετείχαν τραγουδώντας με τους συντρόφους της Λαϊκής Σκηνής, αντάρτικα και Κυπριακά Δημοτικά τραγούδια.

Στην αρχή της εκδήλωσης παρουσιάστηκε, για πρώτη φορά, το χορευτικό συγκρότημα Κυπριακών χορών της Μπουατ και καταχειροκροτήθηκε από όλους για την θαυμάσια δουλειά που πέτυχε στο διάστημα των δύο μόλις μηνών από τότε που στήθηκε.

Η Λαϊκή Σκηνή θα παρουσιάσει το Σάββατο 21 του Ιούνη στην πλατεία έξω από το οίκημα της Μπουατ «Λημέρι 80» στη Μέσα Γειτονία με θέατρο - ντοκουμέντο και Λαϊκά Κυπριακά τραγούδια.

Η εκδήλωση στη Μέσα Γειτονία οργανώνεται σε συνεργασία με το τοπικό Προοδευτικό Μορφωτικό Κέντρο «Ηράκλειτος» και σ' αυτήν προσκλήθηκε για συμμετοχή το χορευτικό συγκρότημα της Μπουατ «Ο Ζέρο».

Αφτες οι δύο εκδηλώσεις αποτελούν την αρχή μιας σειράς εκδηλώσεων που οργανώνονται στην επαρχία της Λεμεσού για να δώσουν την ευκαιρία στο Λαο της επαρχίας να δει από κοντά τη δουλειά της Λαϊκής Σκηνής. Ακόμα για να διαπιστώσει την ουσιαστική προσφορά της Θεατρικής Ομάδας στον τομέα της πολιτιστικής - μορφωτικής ανάπτυξης του Λαου και να δείξει τις πραγματικές δυνατότητες για σωστή ψυχαγωγία - επιμόρφωση.

8 ΛΕΜΕΣΟΣ: ΑΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΤΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΟΞΥΝΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Στη Λεμεσό κατοικούν σήμερα πάνω από εκατο χιλιάδες (γύρω στις 120, μαζί με τις κάπου 20 χιλιάδες πρόσφυγες).

Η ανάπτυξη-της που άρχισε ουσιαστικά γύρω στο 70 και ραγδαία μετά το 74 ακολούθησε, κατα κανόνα, ένα ρυθμό έξω από κάθε σχεδιασμό.

Πόλη κύρια βιομηχανική, πήρε τα «πρωτεία» μετά την απώλεια της Αμμόχωστος στη λιμενική (εξαγωγικό - εισαγωγικό εμπόριο) καθώς και στην τουριστική κίνηση.

Τα πιο πάνω (βιομηχανία, λιμενική κίνηση, τουρισμός) συνιστούν, βασικά, τα κύρια πλαίσια ανάπτυξης της πόλης που για να ανταποκριθεί στα νέα «καθήκοντα» χρειάζοταν, δεν το αμφισβητούμε, ένας νέος -κατάλληλος για κάτι τέτοιο σχεδιασμός που θα της επέτρεπε να πετύχει τους κύριους στόχους, για την ανάπτυξη-της.

Όμως, τα αποτελέσματα της φιλοσοφίας που πάνω -της στηρίχτηκε ο «σχεδιασμός» οδηγούν στην αρχική -σημαντική διαπίστωσή -μας πως ο ρυθμός που ακολούθησε η ανάπτυξη της Λεμεσου βρισκόταν ΚΑΤΑ ΚΑΝΟΝΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ.

Μια σειρά από σοβαρά προβλήματα δημιουργήθηκαν και χρόνο με το χρόνο όχι μόνο λύονται αλλά οξύνονται σε βαθμό που οι κρατούντες μάταια προσπαθούν (όταν επιχειρούν κάτι τέτοιο) να τα περιορίσουν ή πρόχειρα να τα «μπαλλώσουν» με την εφαρμογή διαφόρων ημίμετρων.

Τα προβλήματα αυτά συνοψίζονται, κύρια, στα παρακάτω:

1. Ανάπτυξη της παραλιακής ζώνης στα ανατολικά της Λεμεσου με ταφτόχρονη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος και της αρχαιολογικής κληρονομιάς του τόπου.

2. Προβλήματα πολεοδομίας, συγκοινωνίας, συντήρησης και επέχτασης του οδικού δικτύου μέσα στη πόλη.

3. Παροχή κοινωνικών, ιατρικών, και άλλων υπηρεσιών σε βασικούς τομείς πρόνοιας για το σύνολο των κατοίκων.

Διάφορα άλλα προβλήματα πιστεύουμε πως μπορούν να ενταχθούν στις πιο πάνω τρεις βασικές κατηγορίες, γιατί είναι κάπως δύσκολο να καθοριστούν στεγανά σε διαχωρισμό προβλημάτων που αντιμετωπίζει μια ολοένα αναπτυσσόμενη πόλη των 120 χιλιάδων κατοίκων.

Στο συνολτικό σημείωμα που ακολουθεί θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια γενική εικόνα του πρώτου στη σειρά των προβλημάτων, να εντοπίσουμε εφθύνες και παράλληλα να αντλήσουμε χρήσιμα συμπεράσματα, που θα βοηθήσουν στον καθορισμό ταχτικής για προώθηση εναλλακτικών προτάσεων που η εφαρμογή τους θα βοηθούσε στη σοβαρή αντιμετώπιση και στη δημιουργία σωστων προϋποθέσεων για λύση των προβλημάτων της ανάπτυξης της παραλιακής ζώνης και της ταφτόχρονης διατήρησης του φυσικού περιβάλλοντος και των αρχαιολογικών χώρων.

Οι οικοδομικές εργασίες στην περιοχή που εξετάζουμε έφτασαν, πραγματικά, σε επίπεδα οργασμού, ιδιαίτερα στον τομέα των ξενοδοχειακών και γενικότερα τουριστικών συγκροτημάτων. Με ταχύτητα που κανένας δεν μπορούσε, λογικά, να υπολογίσει η περιοχή άρχισε να γεμίζει με κάθε είδους χτίσματα που, για χάρη

της «τουριστικής ανάπτυξης του τόπου», έκλεισαν σ' επικίνδυνο βαθμό τη θέα προς τη θάλασσα κι έτσι επαναλήφθηκε ανεπανόρθωτα στη Λεμεσό το τρομερό λάθος που συνέβηκε στην Αμμόχωστο. Κι αν στην Αμμόχωστο το πρόβλημα περιοριζόταν μόνο ως εδώ, στη Λεμεσό δυστυχώς προχωρεί και συνδέεται άμεσα με εκείνο της διατήρησης του φυσικού περιβάλλοντος και των αρχαιολογικών θησαυρών που βρέθηκαν και αναμφίβολα ακόμα υπάρχουν στην περιοχή της Αμαθούνας.

Μπροστα σ' αυτό το τραγικό θα το χαρακτηρίζαμε φαινόμενο, αξίζει να σταθούμε και να εντοπίσουμε τα στραβα και παράνομα που έγιναν κι εξακολουθούν να γίνονται, παρα τις συνεχιζόμενες διαβεβαιώσεις των αρμοδίων του κράτους πως η κατάσταση βρίσκεται κάτω από έλεγχο. Και πρώτα για τα χτίσματα κοντά στη θάλασσα. Πριν το 74 καθορίστηκαν, σωστά, πολεοδομικές ζώνες που μέσα σ' αυτές απαγορευόταν η παραχώρηση αδειών οικοδομής. Παρα το γεγονός αυτό, μετά το 74, τη μια παραχώρηση άδειας ακολουθούσε η άλλη, με αποτέλεσμα όχι μόνο να γεμίσουν με χτίσματα οι πιο πολλοί ιδιωτικοί χώροι που υπήρχαν αλλά και σε ορισμένες περιπτώσεις, με τις ευλογίες του κρατικού Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού (ΚΟΤ), κομμάτια χαλιτικής γης κι ακόμα γη που βρίσκεται μέσα σε «προστατευόμενη» αρχαιολογική ζώνη!

Δασοῦδι, πισίνες και γήπεδα αντισφαίρισης σε ξενοδοχειακά ή άλλα συγκροτήματα, η πρόσφατη και συνεχιζόμενη καταστροφή της νεκρούπολης της Αμαθούνας, απειλή για «αξιοποίηση» έχτασης χαλιτικής γης στην περιοχή της Αγίας Βαρβάρας από κεφαλαιοκράτες, αποτελούν τα πιο φαναχτά παραδείγματα των κατορθωμάτων της «δαιμόνιας» ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Στο σημείο αυτό επιβάλλεται να αναφέρουμε τη διάκριση που γίνεται σε βάρος φτωχών μικροϊδιοχτητών (κύρια αγροτών) στην περιοχή. Καταγγέθηκαν περιπτώσεις όπου, είτε δε δινόταν άδεια οικοδομής με αποτέλεσμα οι μικροϊδιοχτητές να πουλήσουν τα κομμάτια της γης-τους σε ενδιαφερόμενους κεφαλαιούχους (που στη συνέχεια εξασφάλιζαν τη σχετική

άδεια), είτε, όπου οι μικροϊδιοκτῆτες συνεχώς συναντούν την αρνητική στάση των αρμόδιων σε κάτι που θα θελήσουν να φτιάξουν στην ίδια περιοχή που οι μπουλντόζες και τα τσιμεντένια θεμέλια καταστρέφουν, μαζικά, ολόκληρη αρχαιολογική περιοχή χωρίς να νοιάζεται ανάλογα η αρμόδια κυβερνητική γραφειοκρατία. Σχετική επερώτηση στη Βουλή που έγινε από το βουλευτή Λεμεσου του Σοσιαλιστικού κόμματος σ. Πατρίκιο Παύλου για την καταστροφή στον αρχαιολογικό χώρο είχε ως αποτέλεσμα την ... επίσκεψη (!) των εργασιών για να λείψουν μια ώρα αρχίτερα τα αποδεικτικά στοιχεία. Εξ άλλου είναι γνωστή η αντίδραση του υπέφθου του Γραφείου Δημόσιων Πληροφοριών που προσπάθησε έντονα αλλά μάταια να μειώσει την εντύπωση που προκάλεσε σχετική έρευνα-καταγγελία της σ. Μαρίας Δημητρίου στα «ΝΕΑ».

Ως «φυσικό» επακόλουθο αυτών που αναφέρθηκαν πιο πάνω ήρθε ο αποκλεισμός των προσβάσεων στην παραλία με αφαιρετές ενέργειες των ιδιοχτητών των κάθε λογής υποστατικών. Το έργο συμπλήρωσαν «επιδέξια» ο ΚΟΤ και ο ΚΟΑ με την περίφημη «αξιοποίηση» που έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν στο Δασοῦδι κι ακόμα με την παραχώρηση χαλιτικής γης σε ιδιώτες αφού δώσουν την «διαβεβαίωση» (!) πως οι χώροι που θα «αξιοποιηθούν» θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τον καθένα .. θλιβερό αποτέλεσμα η απομάκρυνση των πλατιών λαϊκών στρωμάτων από την παραλία σ' όλο το μήκος της περιοχής αυτής η αναζήτηση χώρων είτε μέσα στα δημοτικά όρια (εδώ υπάρχει το πρόβλημα της ρύπανσης που το θίγουμε αμέσως μετά) είτε αρκετά μακριά από την πόλη με άμεσο επακόλουθο το οικονομικό πρόβλημα της μεταφοράς και τέλος το διώξιμο και οι απειλές για κάλεσμα της αστυνομίας ενάντια σε κάθε προλετάριο που θα «τολμήσει» να χαλάσει με την παρουσία -του την ειδυλλιακή συνύπαρξη τουριστών - «καλής κοινωνίας». Εδώ, θυμίζουμε το επεισόδιο που συνέβηκε το περασμένο καλοκαίρι στη διάρκεια πορείας διαμαρτυρίας που οργάνωσε η Επιτροπή Λεμεσου για το Φυσικό Περιβάλλον κι όπου μέλη της Επιτροπής του Ναυτικού Ομίλου της πόλης προσπάθησαν να εμποδίσουν τη διέλευση των πεζοπόρων από την παραλία «τους» και απείλησαν προσωπικά το βουλευτή του Σοσιαλιστικού Κόμματος σ. Πατρίκιο Παύλου που πήρε μέρος στην πορεία.

Ο κύκλος της τέτοιας δραστηριότητας στην περιοχή ολοκληρώνεται με τη συνεχιζόμενη ρύπανση της θάλασσας κι όχι μόνο στην περιοχή των λιμανιών και των οινόβιομηχανιών, όπως επίμονα προσπαθούν να πείσουν οι αρμόδιοι της κυβέρνησης και του δήμου. Ορισμένα ξενοδοχεία διοχετεύουν τ' απόβλητα τους στη θάλασσα. Αν τολμούν, να διαψεύσουν τις σχετικές φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν ή να προχωρήσουν στην εξέταση του συστήματος για διοχέτευση των απόβλητων σε όλες τις οικοδομές που βρίσκονται κοντά στην παραλία, όπως επίσημα ζήτησε από καιρό με σχετικό υπόμνημα -της προς την κυβέρνηση η Επιτροπή

Λεμεσου για το Φυσικό Περιβάλλον.

Όλα αυτά που αναφέρθηκαν πιστεύουμε πως μπορούν να δείξουν ξεκάθαρα και στον τελεφαίτο «μη προνομιούχο» πολίτη στη Λεμεσό (αλλά και στον τόπο -μας γενικά) πως το κράτος υποστηρίζει λεχτικά και μόνο τη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος τη νομοθετική προστασία βασικών δικαιωμάτων του λαού, ενώ στην ουσία εγκρίνει τα σχέδια κρατικών οργανισμών κοινής ωφέλειας (ΚΟΤ - ΚΟΑ) και ανέχεται ή και επίσημα επιτρέπει στους κεφαλαιούχους την εκμετάλληση δημόσιων και ιδιωτικών χώρων (με πράσινο και αρχαιολογικής αξίας) που πίσω από το μανδύα της τουριστικής αξιοποίησης ιδιοποιούνται για το συμφέρον -τους τέτοιους χώρους που δικαιωματικά ανήκουν και θα έπρεπε να τους χρησιμοποιεί ολό ο λαός.

Μιλήσαμε στην αρχή για τη φιλοσοφία που πάνω -της στηρίχτην το «σχεδιασμός» της

ανάπτυξης» στη Λεμεσό. Το κράτος με τις διάφορες υπηρεσίες -του καθώς και το ντόπιο κεφάλαιο (σε ωρισμένες μάστιχα περιπτώσεις σε συνεργασία και με συνδρομή και ξένου κεφαλαίου) είχαν κι εξακολουθούν να έχουν ως κύριο στόχο τη βραχυπρόθεσμη αποκόμιση σημαντικών οικονομικών πόρων.

Το κράτος γιατί στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στην πολύτιμη εισαγωγή ξένου συναλλάγματος και το κεφάλαιο γιατί βλέποντας αφο το στόχο του κράτους και συνάμα τη διάθεσή -του να χρηματοδοτήσει την τουριστική βιομηχανία άρπαξε την ευκαιρία για σύντομο πλουτισμό.

Στο βωμο, λοιπόν, του κέρδους και μιας όχι σωστής τουριστικής ανάπτυξης θυσιάζονται το φυσικό περιβάλλον, αρχαιολογικοί χώροι και μια ορθολογιστική ανάπτυξη που θα έπρεπε να γινόταν προς όφελος του συνόλου των κατοίκων της Λεμεσου και κατ' επέκταση του συνόλου του λαού.

σοσιαλιστική έκφραση

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικό: £2.000

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.000 ή 300 δρ.

Ευρώπη: £4.000 ή \$12.000

Αμερική: £5.000 ή \$15.000

Αυστραλία: £6.000 ή

\$15.000 (Αυστρ.)

Η Σοσιαλιστική Έκφραση δι-ατείθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ και στα περίπτερα.